

436676

NAŠA LUČ

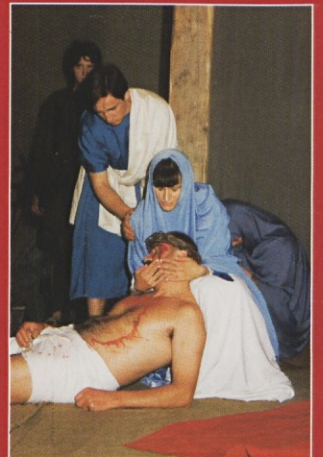
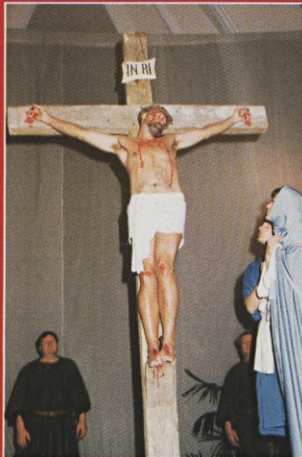
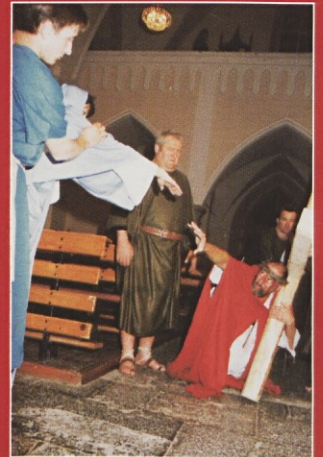
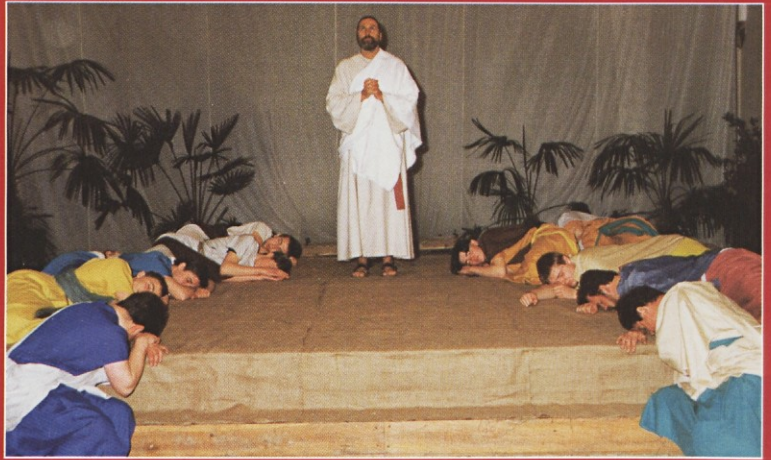
april 1999, letnik 48, številka 4

mesečnik za Slovence na tujem

Pasijon

(Razbor pod Lisco)

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.500 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	12 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 603 - 401025, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-147/94 z dne 23. 2. 1994 šteje Naša luč med proizvode, za katere se plačuje 5% prometni davek.

Oblikovanje: TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: D. Legen: Krizani

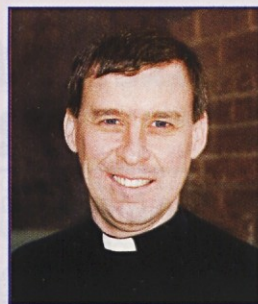
Druga str. ovitka: D. Legen: Pasijon (Razbor pod Lisco)

Tretja str. ovitka: Blagoslov velikonočnih jedi

Četrta str. ovitka: J. Jeraša: Vesela Aleluja (prt)

In kaj potem?

Vsakdo od nas je že kdaj stal ob grobu človeka, s katerim je morda še pred kratkim klepetal, načrtoval ali se smejal... V tistem grenkem trenutku se je vprašal: Je res vsega konec?

Smrt je najbolj trdno dejstvo življenja, neizprosna in največja demokratka vseh časov: izbira revne in bogate, stare in mlade, verne in neverne... Sprejetja smrti je zmožen človek vere, ki namesto vprašanja, kdaj bom jaz na vrsti, ker je to pač neizogibno, samo časa ne vemo, sprašuje: "In kaj potem - Quid post hanc vitam terrestrem?"

To veliko noč bomo zopet tudi mi pred Kristusovim grobom kakor žene pred nekaj manj kot dva tisoč leti. Žene, ki so prišle iskat križanega Kristusa, mrtvega med mrtvimi, so zaslišale angelove besede: "Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je bil obujen."

Kristus je vstal od mrtvih! To je upanje, ki ga potrebuje človeštvo našega časa.

Lanskega julija sem bil v Kranju na pogrebu 95-letnega gledališkega igralca. Sin, znan televizijski delavec, je na pogrebu prebral očetovo pesem, ki jo je otrokom in vnukom napisal za veliko noč. V njej je izpovedal vero v posmrtno življenje. Bila je kot duhovna oporoka vsem navzočim, kjer je ob koncu zapisal: "Zdaj je tu velika noč/ za naju tudi bo nekoč,/ ko srečava se jaz in ti./ Od tam pa več ločitve ni." Nekaj dni po pogrebu pa mi je sin napisal še tole o očetu: "Točno teden dni pred smrtjo, ko sem očeta na invalidskem vozičku vozil po gozdu v bližini brniškega letališča, mi je oče zaupal lepo misel. Prav zadnje dni je čutil hude bolečine v trebuhu in tudi dan pred smrtjo, ko je bil ves dan pri nas doma, so ga ti napadi posebno mučili. Tisti ponedeljek v gozdu pa mi je rekel: Veš, potem, ko bolečine popustijo, sem že večkrat mislil Nanj. Če jih pošilja nad svoje prijatelje, kaj šele naloži svojim sovražnikom!"

Velikonočna skrivnost, zmaga življenja nad smrtjo, je veliko upanje vseh, ki imamo radi življenje, največjega med božjimi darovi človeku. Velika noč z oznanilom: "Vstal je, ni ga tukaj", slovenska velika noč s prazničnim potrkanjem zvonov, slovesnim vihranjem bander, z družinsko mizo, okrog katere se pri "žegnu" zberejo vsi člani, je izraz naše vere, da je Kristus naše življenje, da je to življenje močnejše kot smrt in da nas ni strah prihodnosti. V letu, ko verne Slovence vodi geslo sinode Izberi življenje, vam dragi rojaki po svetu, želim močnega upanja in vere v zmagoslavje življenja!

Franci Petrič

“ZELO SEM HVALEŽNA BOGU ZA SKORAJ IZREDNO ŽIVLJENJSKO POT”

Kristina Mlakar, socialna delavka in tajnica na slovenski župniji v Münchnu

Dekleta iz skupnosti krščanskega življenja

Gospa Kristina Mlakar, najprej Vas prosimo, da se našim bralcem na kratko predstavite.

V Bohinj gre marsikdo na dopust, šolarji na izlet, jaz pa hodim tja domov in sem vesela, da sem doma iz tako lepih krajev. Doma sem v Zgornji Bohinjski dolini v vasi Češnjica. Spadam v župnijo Srednja vas, kamor smo hodili k nedeljski maši. Naša družina šteje 13 otrok. Dve sestrici sta umrli v otroških letih, ena zaradi bolezni, druga v nesreči, ko se je polila z vrelim mlekom. Trije so umrli že odrasli, tako nas je zdaj živih še osem.

Iz objema številne družine in mogočnih gora okrog vaše domače Češnjice ste odšli v mestno življenje. Kakšni so spomini na mladost in Zgornjo Bohinjsko dolino?

Življenje v številni družini mi je omogočilo varno in brezskrbno otroštvo, a me je obenem tudi oblikovalo za trdo življenje. Očetova strogost in materina priza-

stanovanje. Veliko sem takrat tudi inštruirala, da sem za silo preživela.

Diplomirala sem iz matematike in fizike in najprej našla delo v industriji. Vendar sem želela biti vzgojiteljica; ko se je ponudila prva priložnost, sem odšla na gimnazijo. Ker

nesljivost sta me pripravljali na srečanje s tujim svetom. Veliko pozneje sem premišljevala človeško in krščansko veličino naše mame: sprejemala nas je vdana v božjo voljo, a težko ji je moralo biti, ko smo jo drug za drugim zapuščali in odhajali v svet.

Postali ste profesorica matematike in fizike. Gotovo Vas na to prvo delo vedeže posebni spomini.

Spremenjene razmere po vojni so omogočile, da sem se iz tistih domačih ustaljenih navad in oblik odločila za odhod in za izobraževanje. Z zelo skromnimi sredstvi sem dokončala študij. Dve starejši gospe sta me sprejeli pod streho, jaz pa sem jima čistila

Ob birmi v Münchnu leta 1997 s škofom Pirihom in župnikom Bečanom

sem vedno bila bolj plašna, mi je bilo težko biti stroga profesorica, ki z ocenami meri dijake. Rada pa sem delala z mladimi, zato sem jim skušala dati poleg znanja tudi prijateljstvo. V spominu so mi ostali najboljši pa tisti na robu znosnega, ki so bili obremenjeni z družinskimi težavami, ali drugi, ki so bili manj nadarjeni in so morali trdo garati, da so izdelovali šolo.

Zanima nas zlasti odločitev za misijone in vaše delo v misijonih?

Sredi 60. let so se odprle meje in med drugimi, ki so začeli legalno odhajati na tuje za delom, so skoraj neopazno odhajali v svet tudi misijonarji. Leta 1968 sem dobila nepričakovano pismo iz Afrike z vabilom, naj se jim pridružim. Nikdar prej nisem premišljevala o tem. Vendar me je pismo ganilo. Ker je pisalo, da lahko pridem tudi le za nekaj let, sem se odločila in povabilo sprejela. Spominjam se, da odločitev ni bila lahka. Že odhod od doma v Ljubljano je bil zame velik podvig, sedaj naj grem še dalje...? To vprašanje je vrtalo v meni in sama ne vem, kako sem vzdržala tiste dneve in tedne v odločitvi. Nič nisem vedela, kako bo.

Učili ste mlade Afričane, ste se tudi sami od njih česa naučili?

Znašla sem se v misijonski šoli v Lusaki, glavnem mestu Zambije. Šolo so vodili ameriški redovni bratje marijanisti s sodelavci laiki z vsega sveta. Zame se je odprl nov

svoboden svet. Sprostila sem se in zares uživala v svojem delu na šoli. To je bila srednja šola, gimnazija (secondary school), z zahtevnejšim programom in zaključnim izpitom v Canbridgeu. To pomeni, da so šle vse maturitetne naloge v oceno v Anglijo. Zambija je postala samostojna leta 1966, in ta šola je oblikovala zambijsko izobraženstvo prve generacije. Danes nekdanje učence te šole najdete na vodstvenih mestih v gospodarstvu, bančništvu, kulturi in politiki.

Najlepše se mi je zdelo razumevanje in sodelovanje med kolegi v zbornici. Ker smo prišli vsi s precejšno mero pripravljenosti in dobre volje, da pomagamo ljudem in državi pri oblikovanju šolskega sistema, ni bilo nobenemu težko sprejeti vsako delo ne glede na čas in zaslužek. S fanti na šoli sem se zelo dobro razumela, čeprav je bil moj predmet zanje precej trd oreh. Ker jim je bila šola drugi dom in doma niso imeli sobe, mize ali stola, so se radi zadrževali okrog nas tudi ves dan. Tako smo bili veliko skupaj. Pred tujci so se čutili manjvredne; o tem smo se veliko pogovarjali. Prišli smo do zaključka, da razlika ni v človeški rasi, ampak v počasnejšem gospodarskem in tehničnem razvoju njihove družbe. Zato pa so kot ljudje ohranili mnoge socialne vrednote, ki so se v modernem svetu izgubile.

Za nas tujce je življenje v Afriki pomenilo veliko spremembo: nikoli ni bilo nobene časovne stiske, ne tekovanja med revnimi in bogatimi in ljudje so bili videti vedno zadovoljni. Kdor je živel tam nekaj let in se je navadil z njimi deliti pomanjkanje, je odhajal s težkim srcem, se spet vrnil ali pa kar ostal.

Posnetek s patrom Rozmanom pred hišo, v kateri sem preživela 13 let

Vašo vrnitev v Evropo je narekovalo načeto zdravje. Kako ste zaživali spet v evropskem svetu?

Da, tudi sama sem morala oditi, ker je prišla bolezen. Vrnitev pa je bila neizogibna, ker svojega poslanstva v Afriki nisem mogla več opravljati. Odhajala sem z željo, da se vrnem, ko ozdravim, da bom spet med svojimi učenci in kolegi. V Zambiji je bil med misijonarji tudi moj brat Janez, kar me je tudi vezelo in vabilo nazaj. Vendar se je vse obrnilo drugače. Bolezen je bila huda in po težkih operacijah se je zdravje le polagoma vračalo. Potrebovala sem nekaj let, da sem spet prišla k sebi. Ta čas rekonvalescence pa mi je še kako prav prišel, da sem se spet navadila Evrope in premagala 'kulturni šok'.

Potem ste sprejeli delo za slovenske izseljence najprej v Kölnu, nato v Münchnu. Kakšno je bilo Vaše delo?

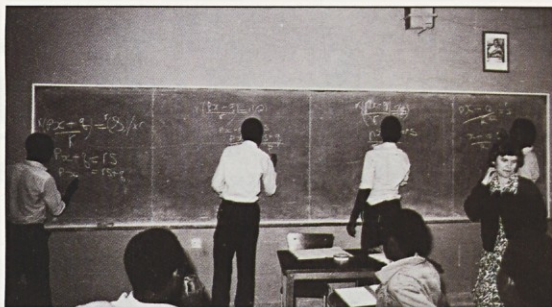
Tam na severu, v velikem središču severnega Porenja, sem stopila na pomoč svojemu bratu duhovniku na uradu slovenske župnije in v dušnopastirskem delu. Spremljala sem ga na poteh v razne skupnosti in delila usodo in družabnost z rojaki, ki so prihajali k slovenski maši. Razpošiljala sem slovensko branje, časnike in knjige in učila sem slovenske otroke brati, pisati, moliti in peti. Bile so to manjše skupine otrok, ki so prihajali s starši v slovenske skupnosti ali sem jih obiskovala tudi na domovih, tako smo hitro postali prijatelji. Vendar je ta doba trajala le nekaj let.

Socialna služba pri karitasu in pastoralno delovanje na slovenskih župnijah je Vaše izkustvo življenja z rojaki na tujem. Kakšna so Vaša spoznanja iz tega dela?

Kasneje sem prišla v München, kjer sem sprejela in nadaljevala že vpeljano delo v župniji in pri karitasu. Teža so-

Ob vrnitvi l. 1979 so me na letališču v Lusaki pričakali p. J. Kokalj, p. S. Rozman, p. J. Mlakar, br. Richard in dijaki.

Pri pouku matematike na šoli Matero Boys' Sec. School

cialnega dela je bila predvsem spremljanje ljudi v brezposelnosti in pripravah na upokožitev, v boleznih in smrti sorodnikov in tudi pri vračanju v domovino. V začetku sedemdesetih let se je veliko priseljevanje v Nemčijo ustavilo, kar se seveda odraža tudi v socialni strukturi slovenskega izseljenstva in zdomstva v vsej zahodni Evropi. Nekateri so se vrnili domov, precej rojakov je odšlo v večnost, mnogi so oboleli – tudi psihično – in število se je v teh letih stalno zmanjševalo.

Po upokožitvi ostajate v slovenskem župnijskem domu v Münchnu. Imate bogate izkušnje z razseljenimi rojaki v tem delu Evrope. Kako gledate na prihodnost Slovencev po svetu in vlogo župnij ter karitativne službe med njimi?

Za številne rojake, ki ostajajo na tujem in so tukaj, je slovenska župnija in socialna služba še vedno potrebna. Naši ljudje so prišli v največ primerih na tuje z namenom, da ostanejo nekaj let, vendar bodo mnogi od njih ostali kar do smrti. Opazovanje razvoja razmer na tujem in v domovini ter odzivanje naših ljudi nanje kažejo, da se ostareli rojaki zapirajo vase in svoj krog. Vzrok je ostarelost pa tudi izkušnja tujstva. Velika nevarnost zanje je osamitev. Medtem pa mladi, njihovi otroci, ki so zrasli na tujih tleh, ne najdejo zlahka svojih korenin. Iščejo svojo identiteto in se le polagoma sprijaznijo s svojo dvokulturnostjo. Ozdravijo, če jo priznajo in sprejmejo, mnogi pa nosijo to v sebi kot nerešen problem, ki ga navadno sami sebi tajijo. Vendar notranje trpijo in so negotovi, kar se odraža tudi v zanikanju enega ali drugega dela svojih duhovnih in kulturnih korenin. Za obe generaciji je dobro, če se o teh rečeh med seboj pogovarjata. Prav skupnost je mnogim omogočila normalen duhovni in duševni razvoj in s tem osebnostno zadovoljstvo.

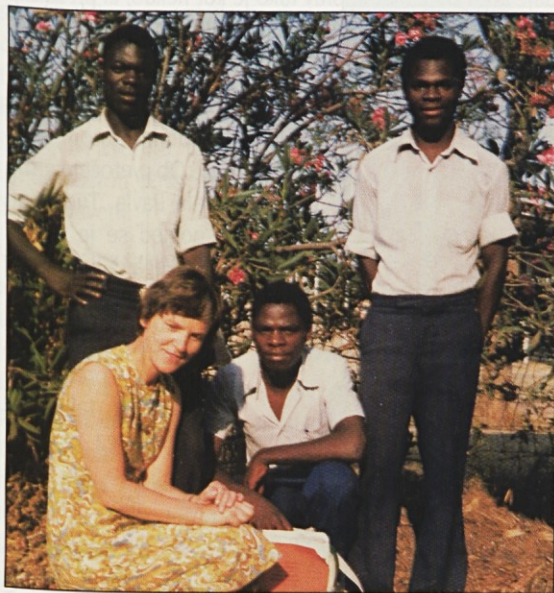
Marsikdo me je v teh letih spraševal, zakaj nisem poročena. Ko sem študirala, nisem imela ne časa ne možnosti.

Vsak mesec Našo luč razdelimo med naše rojake.

Izkušnja življenja in dela v Afriki pa me je tako obogatila, da sem bila povsem zadovoljna in srečna, da sem se lahko na ta način povsem razdajala in potem tudi drugje tako nadaljevala. Zelo sem hvaležna Bogu za skoraj izredno življenjsko pot. Večkrat sem morala začeti povsem znova v novem okolju in v drugem jeziku. Danes vem, da mi je domača krščanska vzgoja najbolj pomagala, da sem vzdržala.

Pogovarjal se je Janez Pucelj

Posnetek s petošolci

VELIKI DOGODEK NA CHIEMSKEM JEZERU

ROMARSKO SREČANJE SLOVENSKE IN BAVARSKE CERKVE

Ob 2000-letnici, odkar pozna svet Jezusa Kristusa, odrešenika vseh ljudi, načrtuje vesoljna Cerkev mnoge slovesne shode v hvaležnosti do božje dobrote, ki spremlja generacije do danes.

Slovensko ljudstvo je okoli leta 750, ko mu je vladal domači knez Borut, po sili razmer prišlo v politično in vojaško zvezo z Baju-vari. Tako je knez poslal svojega sina Gorazda in nečaka Hotimirja kot garanta zveze v bavarsko duhovno središče v samostan na otoku sredi Chiemskega jezera, kjer sta bila poučena v krščanski veri. Sprejela sta krst in od tedaj naprej so že pod vladarstvom Boruta, kasneje pa Gorazda in Hotimirja prihajali iz tega središča irski misijonarji in začeli poučevati naše prednike v krščanski veri.

Naše ljudstvo je sprejelo krščanstvo nenasilno po volji svojih knezov, ki so v njem videli odrešilni nauk. Če tega ne bi storili, bi najbrž to ljudstvo ne obstalo na tem prostoru, saj so izginili v zgodovini mnogo večji in močnejši Langobardi in drugi, ki krščanstva niso sprejeli.

V spomin na to 1250. obletnico krsta prvih slovenskih knezov na Chiemskem jezeru in s tem začetka bogate krščanske zgodovine našega naroda pripravljamo veliko romarsko srečanje slovenske in bavarske Cerkve

OB KORENINAH SKUPNE VERE

**Romanje na Chiemsee - Herreninsel
bo v soboto, 29. maja.**

Pokrovitelja srečanja sta münchenski kardinal Friedrich Wetter in slovenski metropolit Franc Rode.

VELIKONOČNI DAR ODPUŠČANJA

Ponedeljek se je poslavljal z dolgimi sencami drevesnih krošenj, ki so se odevale v vabeče cvetje in v mehko zelenilo prebujajočega se lista.

Sence so bile blage, prav nič ostre kot tudi sonce po prvi pomladanski luni ni ostro in ne reže s svojo svetlobo, ampak boža in gladi, podobno kot dlan mehko objema drevo mlade češnje in čuti v njej novo življenje.

Tomaž se je spominjal tega ponedeljka pred veliko nočjo. Ponedeljka po svojem vstajenju in Pavlinem tudi, ki je že kar sam od sebe sledil njegovemu. "Da, tisto najino ponovno srečanje, sprejemanje drug drugega in odpuščanje vsega, kar sva si storila v nekem čudnem, nerazumljivem času, je ostal le še temna preteklost, tisto ponovno srečanje je bilo kot jutro velike nedelje. Vse sence so izginile. Vsi dvomi so poniknili sami vase ob jasnosti spoznanja, in srce je z vsemi registri zaigralo svojo alelujo. To je bilo takrat, tisti veliki teden po najini desetletni kalvariji, po neštetihi križanjih, na katera sva drug drugega vedno znova in znova obsojala, po besedah, ki so bičale, da je duša krvavela, po dolgih večerih očitkov, ki so se zabadali kot dolgo, ostro trnje. Tu sva takrat, pred mnogimi leti, sedela in sence odhajajočega dneva so bile tako zelo podobne današnjim." Tomaž je s pogledom objel drevo za drevesom, zdrsnil prek blagih senc in se ustavil ob svojem notranjem gledanju. Kot podobe iz sanj so se mu vrstili prizori in doživetja takratne velike noči. Tistega popoldneva nista skoraj nič govorila. Ni bilo potrebno. S pogledi sta si vse povedala. Velikonočni

mir se je razlival prek njiju na cvetlične grede, na drevesa in valovito obzorje v daljavi. Je bilo sploh kje konec tega brezmejnega veselja miru? Se je sploh kje končala ta osrečujoča tišina? Ali sploh lahko ugasne ta notranji žar, ki z odrešujočim plamenom oživilja vse, česar se dotakne, in vsakogar, čigar srce hrepeni po vstajenju?

Tomaž se je naslonil na češnjo, ki je od

tistega ponedeljka do današnjega postala veliko, zrelo drevo. "In potem sva šla na veliki četrtek zvečer k maši. Saj sva tudi prej redno hodila. In tudi v cerkvi je bilo vse tako kot vedno: isti ljudje, isti duhovnik s podobnim nagovorom kot vedno, bolj ali manj ubrano petje. A vendar... A vendar je bilo takrat vse drugače. Ni bilo svetlo samo v cerkvi, svetlo je bilo tudi v srcu." Za vsem zunanjim dogajanjem je Tomaž čutil bližino zadnje večerje. Najlepša skrivnost zadnje večerje je brezpogojno božje sprejemanje človeka, vsakogar. Ne glede ali je Janez, Peter, Juda ali Tomaž. Bog jih sprejema, večerja z njimi. Njegovo sprejemanje je enako brezmejno do Janezov, ki ga ljubijo, do Petrov, ki ga zatajijo, do Judov, ki ga izdajajo, in do Tomažev, ki dvomijo in iščejo resnico. Božje sprejemanje ni pogojevano s človekovo ljubeznijo. Bog ljubi vnaprej, vedno. "Če ne bi tudi sam sprejel Pavle, ki stoji tu ob meni in morda razmišlja podobno, ne bi razumel Boga. Sem moral najprej odpustiti, se spraviti z njo, da lahko zdaj razumem Boga, da sem spravljen tudi z Bogom in z vsem svetom?" Tomaž si je molče pritrnil. Človek je na različne načine podoben Bogu. Toda najbolj božječloveško mu je podoben, kadar odpušča. Takrat preseže samega sebe. Takrat začenja razumevati Boga.

Takrat je kot nekdo, ki pri zadnji večerji vsem brez razlike daje kruh življenja. In prav tako je kot nekdo, ki pri zadnji večerji prejema kruh življenja iz božjih rok.

"Ah, to je bilo takrat pred mnogimi leti," se je Tomaž zdramil iz spominov. Sence so postajale daljše.

Napetil se je proti zadnjim vratom, ki so se odpirala na vrt. Ob cvetočem grmu

je stala Pavla. Tudi njen pogled se je vrnil z nekega daljnega potovanja.

"Tomaž, letos bova veliko noč praznovala tako kot takrat, a ne?" ga je prav tako kot pred leti odpuščajoče prijela za roko.

Jože Urbanija

VELIKONOČNA SVEČA

V prejšnjem času so postavljali cerkve večinoma v smeri proti vzhodu. Kristjan, ki je zjutraj vstopil v cerkev, je gledal v svetlobo vzhajajočega sonca in videl v njem simbol za Kristusa, Luč sveta.

Tudi luč velikonočne sveče in ta sveča v celoti sta v Katoliški cerkvi od nekdaj simbol za Kristusa. Morali bi kdaj obhajati veliko noč v kakšni veliki benediktinski ali cistercijski opatiji, da bi razumeli to znamenje v vsej njegovi veličini.

Na velikonočno vigilijo Cerkev prižge kres. Tu in tam ukrešejo iskro za ta ogenj iz kamna, kar je zopet simbol za Kristusa, ki kot Vstali prihaja iz temine skalnatega groba. Z ognjem tega kresa se prižge velikonočna sveča in v slovesnem sprevodu nese v še popolnoma temno cerkev. Trikrat se sprevod ustavi in trikrat zapoje diakon ali duhovnik, ki nosi svečo, besede "Lumen Christi": **To je Kristusova luč.** Z ognjem velikonočne sveče si prižgejo sveče vsi navzoči in cerkveni prostor se hitro razsvetli.

Velikonočno svečo nato namestijo na velik svečnik, pozdravijo jo s kadilom, potem pa ji diakon zapoje prastaro liturgično pesem **Exultet**. **Ta pesem nas vodi nazaj v globino zveličavne zgodovine. Spominja nas suženjstva izraelskega ljudstva v Egiptu in rešitve iz njega, ko je Bog ljudstvu ponoči kazal pot v obliki ognjenega stebra.** Pesem Exultet končno spominja na noč, v kateri

je Kristus "zdrobil verige smrti in kot zmagovalec vstal od mrtvih".

Simboliko velikonočne sveče, ki kaže na Kristusa, še bolj okrepi pogost običaj, da svečo okrasimo s Kristusovim križem ter z alfo in omejo, prvo in zadnjo črko grške abecede, v spomin na Jezusove besede "Jaz sem začetek in konec." K temu še pridejo vsakokratna letnica in pet kadilnih zrn kot znamenje za Jezusove rane.

Svečnik za velikonočno svečo je bil pogosto posebno umetniško oblikovan in dragocen. En tak svečnik se je do danes ohranil v glavni rimski cerkvi sv. Pavla zunaj obzidja.

Prej je bil običaj, da je velikonočna sveča gorela med bogoslužjem od velike noči do praznika Kristusovega vnebohoda. Potem je njena luč ugasnila kot znamenje za to, da se je Kristus s svojo vrnitvijo k Očetu odtegnil našemu pogledu. **Zdaj pustimo to svečo do binkošti na njenem mestu, nato pa jo postavimo h krstnemu kamnu, ker v krstu vzide Kristus novemu kristjanu kot Luč življenja.**

V nekaterih družinah vse leto hranijo doma svečo, ki so jo prinesli od velikonočne vigilije, in jo prižgejo ob verskih slavjih v družini. Vsa ta znamenja nam hočejo reči, da je Kristus domovina naše luči.

(Iz knjige *krškega škofa E. Kapelarija Znamenja*)

TABLETKE, KI UBIJAJO "NA LEP NAČIN" (1)

Vprašanje načrtno prekinitev nosečnosti je po vsem svetu na dnevnem redu. Trenutno pa je dviguje prah nova tableta Mifegyne. Z njo je mogoče načrtno prekiniti nosečnost do 7 tedna nosečnosti. Da bi si o tem lažje pridobili pravilno sodbo, je dobro slišati mnenje zdravstvenih strokovnjakov. Po reviji Die Furche je celovška Nedelja objavila članek, ki dobro prikaže vso problematiko. Za naše bralce smo na uredništvu pripravili povzetek in dodali misli iz druge literature.

Najprej je treba imeti pred očmi dejstvo, da je tableta Mifegyne povsem nov izdelek za prekinitev nosečnosti. Vsak tak pripravek pa mora sprejeti in določiti meje legalne uporabe vsaka država zase. Ker gre za sredstvo, ki ubija še nerojeno človeško bitje, se seveda razplamteva polemika na pravnem in medicinsko etičnem polju.

Na to vprašanje odgovarja avstrijski farmakolog J. Bonelli: "Kot klinični zdravnik morem glede tega le načeloma reči, da je bila meja v tej zadevi že prekoračena. Zdravilska industrija in pristojni uradi so doslej pri uvozu zdravil šteli za pomembno predvsem, da zdravila pomagajo in da ne škodujejo, potem je mogoče zagovarjati njihov uvoz. Avstrija je bila doslej tudi znana, da je glede uvoza novih zdravil bolj rezervirana. **Zdaj bi pa prvič uvozili ubijalsko sredstvo.** O tabletah Mifegyne namreč ne moremo govoriti kot o kakem zdravilu, temveč kvečjemu o neki "snovi". V tem primeru bi torej uvozili sredstvo, ki naj optimalno - se pravi, najbolj ugodno - ubija. **Zdravilska industrija je izdelala pripravek, ki ne pomaga, ampak je usmerjen v uničenje zdravega življenja.**"

Ta pravni vidik vsekakor ni zelo enostavno rešljiv. Ali so odločitve za legalizacijo takega sredstva ali proti njej le stvar ideologije? **Z odobritvijo postane neka država soudeležena pri uničevanju zarodka, ki je človek.** Ta ugotovitev ni iz ideologije ampak je razvidna stvarnost. Medicinska znanost tudi jasno pove, da snov Mifegyne uniči že spočeto človeško življenje. Oplojeno jajčece je vselej človek in ne kaj drugega.

Ta trditev, da gre za človeka, ni vsem jasna. Danes nekateri v ginekoloških strokovnih krogih razlikujejo med življenjem zarodka pred razvitjem njegovega osrednjega živčevja in med "neko drugo kakovostjo življenja" po razvoju tega živčevja, da bi tako opraničili prestavitev splava na zgodnejši rok z novo tabletko. O tem omenjeni strokovnjak meni, da je gotovo mogoče govoriti o različni

kakovosti življenja, vendar je nesporno to življenje življenja človeka. Tudi zdravniki, ki zagovarjajo to razločevanje, ne morejo tajiti, da gre za umor živega bitja. To živo bitje pa se razvija v človeka, ima torej vse lastnosti človeškega življenja v zametku. Poimenovanje "zdravilo" v tem primeru zares ni ustrezno, kajti ta snov ni bila narejena za človekovo ozdravitev. **Saj nosečnost vendar ni bolezen in embrio ni zajedalski čir, temveč je živo bitje.**

Ni malo zdravnikov - ginekologov, ki jasno povedo, da je s sprejemanjem novega sredstva za splav narejen nadaljnji "nadaljnji korak k relativiranju življenja". Obenem pa menijo, da je to sprejemljivo, ker si ženska s pomočjo Mifegyne prihrani krvavo izpraskanje maternice. To je vsekakor zelo dvomljiv način argumentiranja, **saj upošteva le telesni del posledic splava.** Tu gre dejansko za sprenevedanje. Takšno utemeljevanje olajšanja za mater se zdi nekako podobno, kot če rečemo, **da je treba položiti varnostne rokavice k železni blagajni,** da se vlomilci ne bodo poškodovali, ko bodo vlomili vanjo.

(pripravil jp) – Se nadaljuje

VSTAJENJA DAN

“Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?” (1 Kor 15,55). Ta izzivalni vzklik sv. Pavla odmeva tudi v naših srcih. Ne zato, ker bi se slepili, da bomo ubežali smrti s pomočjo znanosti ali kakšne novodobne reinkarnacije, niti ne zato, ker bi se rogali smrti kot cinični obupanci, ki mislijo, da je z njo vsega konec. To bi bilo vse preveč človeško borno in neizvirno! Pavel in mi z njim smo priče in glasniki Jezusa Kristusa, ki ga je Oče obudil od mrtvih. Tisti, ki je vir življenja, nam je v Jezusovi zmagi nad smrtjo razodel našo zmago. Tako se v Jezusovi šoli s Pavlom vred pustimo vedno znova presenetiti in obdariti Božji ljubezni, tudi za ceno popolne izročitve, da, **za ceno smrti**, da bi lahko v celoti živeli iz Božje ljubezni in bi tako zmogli prejemati življenje v obilju. Zato vam v zadnjih dneh posta in v velikonočnem času želim neskaljeno veselje in trdno upanje na Božjo in našo zmago.

Velikonočni prazniki so za mnoge od vas, dragi rojaki, priložnost, da se za praznične dni vrnete v domovino med svoje drage in v skupnem obhajanju podoživite bogastvo velike noči. Zadnji dogodki vzbujajo upanje, da bo tudi naša dežela končno doživela svoje vstajenje in zadihala bolj polno in sproščeno, čeprav se je še februarja zdelo, da so jo povsem dobili v roke tisti, ki so bili proti osamosvojitvi in sedaj ovirajo prehod v demokracijo.

Kaj se je dogajalo?

Že dolgo so se vrstili napadi na ljudi in ustanove, ki so kaj storili za samostojnost in uvajanje demokracije. Napadov na Cerkev in nadškofa Rodeta, ki je še kako delal za našo samostojnost med diplomati v Rimu, niti ne bi omenjal. Kaplja čez rob je bil poskus notranjega ministrstva, da bi koroške policiste, ki so v bojih proti jugoarmiji zavzeli prehoda Vič in Holmec, prikazali kot vojne zločince. Montirani video naj bi ‘dokazoval’, da so streljali na vojake, ki so se predali. Medtem ko država ni storila nobenega koraka, da bi obtožila vsaj enega krivca za genocid leta 1945, ampak jih varuje in jim daje najvišje pokojnine, je notranje ministrstvo zapravljalo denar davkoplačevalcev za lažne obtožbe proti osamosvojiteljem.

A tudi to ni bilo dovolj! Ta plaz blatenja zavednih Slovencev je oplazil tudi rojake po svetu. Priložnost za to je bil blagoslov dvorane na ambasadi v Bernu, ki ga je opravil p. Robert, voditelj Slovenske misije v Švici. Doma se je sprožila gonja, ki ni nič zaostajala za tistimi, ki sta jih uprizarjala partija in OZNA proti “emigrantom”, kot so žaljivo imenovali rojake na tujem. **Zunanji minister Frlec je ta blagoslov označil za “nečedno dejanje”. Je bilo “nečedno dejanje” tudi to, da so izseljenki duhovniki na široko odprli vrata župnij Sloveniji, ki ob napadu ni imela na tujem nikogar drugega kot njih? Je “nečedno dejanje” tudi to, da so naši rojaki, zbrani okrog duhovnikov - in ne komunistične Izseljenske matice! - nesebično darovali svoj čas in denar, demonstrirali, informirali in lobirali itd. za samostojnost in priznanje Slovenije?** Ne, takrat je bilo to povsem normalno, ker so osamosvojitelji razlagali ustavno določbo o ločitvi države in Cerkve po evropsko. Zato je bilo sodelovanje med državo in Cerkvijo, nevernimi in vernimi, Slovenci doma in onimi na tujem blagoslovljeno in kronano z uspehom. Zakaj zdaj spet gonja proti izseljenkim duhovnikom, njihovem delovanju in sploh rojakom na tujem?

In kje je potem takem v vsem tem upanje za našo deželo?

Ob tej nerazsodni gonji proti vsem, ki so kaj storili za Slovenijo, je marsikdo spregledal, kako nas kontinuiteta pelje v preteklost. Ta uvid pa je omogočil druge. Če so ljudje prej verjeli, da so npr. visoka brezposelnost, čedalje večje zaostajanje za našimi tekmeci na poti v Evropo, pešanje pravne države, politična odvisnost sodne veje oblasti idr. nuja, pa danes vedo, da so sad zgrešene politike. Stranke so se ustrašile teh spoznanj in prvič se je zgodilo, da ideološka koalicija (kontinuiteta) ni potegnila skupaj in je zato policijski minister odletel. **To pa pomeni tudi, da LDS ne bo več mogla vladati tako nesramno in samovoljno kot doslej. Stranka s četrtinsko podporo se bo končno morala resno pogovarjati tako s svojimi partnerji v vladi kakor tudi z opozicijo. Uvajanje demokratične razprave med strankami in s tem opuščanje sile in izigravanja je tisto, kar budi upanje, da bo demokracija vendarle zaživela, z njo pa tudi naš narod.** Prvič po padcu Demosa se zdi, da bo blagoslov duhovnika in pesnika Gregorčiča, obrodil sadove: “Le vstani, uborni narod moj, do danes v prah teptan, pepelni dan ni dan več tvoj, tvoj je – vstajenja dan!”

Drago Ocvirk

NARODNOST, ZNAMENJE NAŠE DOBE

Najčistejših čustev človeških in najlepših eno je naklonjenost do jezika materinega, čigar mili glasovi so zemljana k zavesti spravili. Spomin na zibel otroških dni, na ljubljeno domačijo nam je milo tolažilo na potu življenja našega in ljubezen do svojega naroda more in mora biti eden najdragocenejših biserov v čednostnem vencu vsakega moža.

Toda ti blagi čuti narodnostni trgajo se s pretiravanjem iz naravne; zveze z drugimi narodi, krivijo in pačijo se, stavljajo na laž, gonijo do krivičnega prenapetega narodnega ponosa; ljudje so pripravljene temu maliku darovati celo svojo vero in vest, ker ga imajo za najvišjo postavbo vsega mišljenja in čutenja, vsega dejanja in nehanja svojega.

Nikdar še se ni ta narodnostna ideja med narodi tolikanj prebudila, kakor ravno v naših dnevih.

Žal, da puntarska stranka le pregosto njene strasti zbujata ter se je za svoje posebne namene poslužuje in jo zlorabi. Važno in primerno vprašanje za katoličana (duhovnika) je torej: Kako se imamo vesti, da bi nam ne bilo treba teh najblajših čutov v svojih zatajiti in svojemu narodu izneveriti se, pa tudi da v pogansko mišljenje in ravnanje ne zagazimo? Edino pravi razloček med resnično, krščansko

ljubeznijo do svojega naroda in med puntarskim, poganskim nacionalizmom je tale, da vsaka resnična ljubezen isto čustvo tudi pri drugih narodih dopušča, jih spoštuje in časti; krivi nacionalizem pa, sam v sebi popačen in ostrupljen, v protislovju s svojim lastnim narodnim sanjarstvom, le sovražstvo in zaničevanje drugih ljudskih narodnosti ali naravnost oznanjuje ali vsaj na tihem na njihov pogin meri.

Načela zveličavnega krščanstva so splošna za vsa ljudstva ter ne delajo razločka po narodnosti: po njih ni barbara ne

Scita, ni hlapca ne svobodnika, marveč vse in v vsem Kristus. **Narodi so kakor veje enega drevesa ter ne smejo eden drugega rasti ovirati.** Vsak narod naj ima oni prostor, na katerem se, od drevesa hranjen, najlepše razvija in največ sadu prave omike resničnega nebeškega napredka prinaša. Le ta sad ostane. Nihče dal nam ni k temu lepšega ravnila, kakor naš božji Zveličar v zlata vrednih besedah:

Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe! - Kar nočeš, da bi drugi tebi storil, tudi ti drugemu ne stori!

Naj bi vendar vsi navdušeni rodoljubi nikdar ne pozabili biti vselej tudi goreči in odkritosrčni kristjani!

(Laič. Kirch. zeit. I. 1848; Zbrani spisi, IV., 1885)

KAJ DRUŽINA POMENI CERKVI?

Vprašanje "Kaj družina pomeni Cerkev" moremo v nekoliko spremenjeni obliki postaviti takole: **"Kaj otroci pomenijo staršem?"** Večinoma se bo odgovor glasil takole: "Vse." Otroci so za svoje starše vse, so njihovo bogastvo, njihovo veselje in upanje. Starši delajo in živijo za svoje otroke, jih vzgajajo in spremljajo s svojo ljubeznijo. Ob tem, kaj otroci pomenijo staršem, je mogoče videti, kaj družina pomeni Cerkev.

Družina je veselje in upanje Cerkve. Reči smemo, da je "veselje in upanje, žalost in tesnoba današnjih ljudi" in "današnjih družin" hkrati veselje in upanje, žalost in tesnoba Cerkve (prim. CS I). Družina Cerkev pomeni tako veliko, da se Cerkev vidi v družini uresničeno in navzočo. Zato od drugega vatikanskega koncila dalje - po zgledu prvih krščanskih časov - govorimo, da je družina domača Cerkev ali Cerkev v malem. Družina je Cerkev dragocena kakor punčica očesa.

Družina se mora zavedati izključnosti in samonamembnosti ljubezni. Družina mora biti najprej zaprto ognjišče krščanske ljubezni. Že v Visoki pesmi sta ženin in nevesta drug drugemu vse. Njuna medsebojna ljubezen je "zaprt vrt, zapečaten studenec". Tudi družina je najprej poklicana, da ljubosumno varuje in goji "zaprtost" ljubezni. Tako družina sama na sebi s potrebno zaprtostjo najlepše predstavlja pristno krščansko ljubezen. Kako usodno bi bilo, če bi z umetno "odprtostjo" ali z napačno zagnanostjo, s preveliko zaposlenostjo in celo s pretiranim apostolatom njenih posameznih članov recimo v krščanskih združenjih - ogrožali pomembni blagor družinske ljubezni. Za večjo krščansko družino pa velja pravzaprav isto: tudi Cerkev naj se pri vsej notranji življenjski ljubezni ne pusti raztrgati in odtujiti z zaposlenostjo in preveliko organizacijo svojih udov; takšno ravnanje ne ustreza bistvu krščanske skupnosti in more njenemu pravemu življenju le škoditi. **Vse more postati orodje, celo naše lastno življenje je mogoče žrtvovati za pleminite namene, samo ljubezni ne smemo popredmetiti, kajti ljubezen je namen vseh namenov in merilo vseh reči.** Ljubezen je prva in najpomembnejša. To samonamembnost ljubezni mora v Cerkev ponavzočevati družina.

"Družina postani, kar si!" S tem klicem se papež Janez Pavel II. v svojem apostolskem pismu "Familiaris consortio" obrača na vso Cerkev in na vse ljudi, katerim je zau-

pana skrb za družino. Vendar papež ne ostaja le pri spodbudi, ampak nakazuje poti, kako naj zakon in družina vedno bolj odkrivata in uresničujeta svoje dostojanstvo in poslanstvo.

Zakon in družina po božjem načrtu uresničujeta poklicanost vsakega človeka k ljubezni. "Človek ne more živeti brez ljubezni." "Zato družina sprejema poslanstvo, da varuje, razodeva in priobčuje ljubezen kot živi odsvit in stvarno deležnost pri božji ljubezni do ljudi in pri ljubezni Kristusa Gospoda do svoje neveste Cerkve." **Med najvažnejšimi in najnujnejšimi nalogami zakonskih parov v našem času je pričevanje za neprecenljivo vrednoto nerazvezljivosti in zakonske zvestobe.** Zato papež "hvali in osrčuje tiste številne zakonske pare, ki kljub znatnim težavam ohranjajo in razvijajo vrednoto nerazvezljivosti: s tem preprosto in pogumno izpolnjujejo zaupano jim nalogo, biti v svetu 'žnamenje', majhno in dragoceno znamenje, ki je včasih izpostavljeno preizkušnjam, a se vendar zopet obnavlja - znamenje za neomajno zvestobo, s katero Bog v Jezusu Kristusu ljubi vse ljudi in vsakega človeka."

dr. Anton Štrukelj, Izberi življenje

Božji grob

REKLI SO...

DNEVNIK - 6. 3. 1999, dr. Peter Jambreč

Kaj bi bilo, če bi se slovenskim politikom uspelo dogovoriti o volilnem sistemu, ki bi bil v nasprotju s tem, kar ste presodili na ustavnem sodišču?

Odločbe vrhovnih in ustavnih sodišč so v načelu obvezne, tudi po našem pravnem sistemu so obvezne in izvršljive, državni zbor je vezan na izid referendumu. Na načelni ravni so torej stvari jasne. Toda v vsaki državi se dogaja, da druge veje oblasti, ki jim sodba ni všeč ali pa je v nasprotju z njihovimi interesi, poskušajo sodbo obiti, izigrati. To je drugo vprašanje te zadeve. Jasno je, da je načelo pravne države tisto, ki terjaja spoštovanje sodb vseh sodišč, toda od tega načela posamezne države bolj ali manj odstopajo. Domnevam, da Belorusija zelo, Nemčija pa skoraj nič. Kje bomo mi v tem primeru, tega ne vem, to je odvisno od tistih, ki so na drugi strani sodne veje oblasti.

Če bi se politika v tej konkretni zadevi odločila drugače in ne bi sprejela dvokrožnega večinskega volilnega sistema, kot je v odločbi opredelilo ustavno sodišče, ali bi to pomenilo razpad pravnega sistema pri nas?

V tej konkretni zadevi je bil ta referendumski niz dogajanj, ki so se začela februarja 1996, končan s sodbo konec oktobra 1998. Vmes je bil referendumski pingpong med državnim zborom in ustavnim sodiščem. Očitno je, da je državni zbor poskušal na številnih točkah izigrati sodbo ustavnega sodišča. Ta serija se je končala z zadnjo odločbo ustavnega sodišča in tu ni več manevrskega prostora, ampak gre samo še za vprašanje izvršitve te odločbe. Toda naj vas opozorim, da je vaše vprašanje nekoliko pomanjkljivo. Ne gre za volilni sistem, ki ga je s svojo odločbo uveljavilo ustavno sodišče. Ta sistem je bil namreč uveljavljen z referendumom in izidom referendumu. Ustavno sodišče je na osnovi interpretacije zakona ta izid samo objavilo. Vprašanje izvršitve te odločbe pa je dvojno. Prvič je tu vprašanje ustavne vezanosti državnega zbora na izid referendumu, drugič pa na vezanost državnega zbora na zakonsko določbo, ki je izvedena iz ustave, da so odločbe ustavnega sodišča obvezne.

Kaj konkretno smo mislili takrat, ko smo pripravljali to ustavo? Kaj sva v resnici s profesorjem Bučarjem mislila z določbo, da poslanci niso vezani na nikogaršnja navodi-

la? Zelo natančno je opredeljiv namen te določbe. Poslanca voli neko volilno telo, zavezan je neki politični stranki, morda tudi različnim lobijem, pritiskom in tako naprej. Toda parlament je telo, ki ga sestavljajo poslanci in ki naj, vsaj tako sva si zamišljala, v nacionalnem interesu odloča o nacionalnih programih in nacionalnih ciljih. Poslanec naj bi bil po tej ustavni določbi, ki ni konkretizirana, ki je precej meglena in ohlapna, v trenutku, ko je izvoljen, zavezan k nacionalnemu državnemu interesu. To je smisel te določbe. Ta določba je bila, vsaj kar mene zadeva, napisana z najboljšimi nameni. Točno to sem mislil. Ko pa zdaj gledam okrog sebe, vidim, da se je njen pomen sprevrgel. Ta nevezanost poslanca se spreminja v načelo popolne poljubnosti in arbitrarnosti, sledenju katerikoli, morebiti tudi osebnim interesom. Če si poslanci izglasujejo posebne poslanske privilegije, bi človek lahko domneval, da to izpričuje njihovo nevezanost na nacionalne, ampak vezanost na osebne interese. Ta vrednota nevezanosti se je tako sprevrgla v svojo nasprotje.

Bi lahko rekli, da obstajajo v Sloveniji posebne idejne točke? Bi lahko za takšno točko politično strateškega razmišljanja šteli krog razumnikov, zbranih okoli Nove revije, in ali po vaši oceni obstaja še kakšno takšno idejno torišče?

Vstajenska procesija na Suhi

Dve takšni idejni središči obstajata: intelektualno, duhovno in moralno središče okoli katoliške Cerkve in intelektualno duhovno središče okoli kroga Nove revije. Ti dve središči sta si v moralni, intelektualni in duhovni napetosti, vendar bi rekel, da je vrednostno središče naroda in države nekje na presečišču teh dveh krogov. Presečišče pa se ujema s skupnim odporom proti ideološki zlaganosti in represivni naravi bivšega komunističnega režima, pa tudi z enakim odporom do še sedaj dejavnih ostankov tega režima. V normalni evropski družbi bi omenjeni dve duhovni središči pač predstavljali točko združevanja tako imenovane ljudske na eni, liberalne opcije pa na drugi strani.

DELO XVI/49, Janez Janša

Če bi leta 2000 volili po večinskem volilnem sistemu, kaj bi to pomenilo za vašo stranko? Kako natančno ste v stranki "preigravali" nov volilni sistem?

Večinski volilni sistem enako učinkuje na vse stranke. Prisili jih, da na volitvah kandidirajo ljudi, ki uživajo kar največje zaupanje v svojem okolju. Zahteva "mostove" najprej med programsko sorodnimi strankami in ustvarjanje predvolilnih koalicij, kar prinaša odgovornost do volilcev. Prinaša enotno vlado in tudi enotno in močno opozicijo. V SDS verjamemo, da lahko z drugimi strankami demokratičnega bloka za naslednje volitve oblikujemo takšno koalicijo, ki bo sposobna odgovoriti na slovenski razvojni izziv.

Pred dnevi ste napovedali, da se bo v prihodnjih mesecih, tja do jeseni, zgodil velik zasuk na slovenskem političnem prizorišču. Lahko pojasnite, kakšne spremembe naj bi zgodile oziroma kako bo ta "arena" videti proti koncu leta?

V osnovi sta možna dva razpleta. Prvi je produktivni in obeta sprejetje volilne zakonodaje in predčasne volitve ter skorajšnji učinkovit spopad nove vlade z realnimi problemi. Drugi je bolj pesimističen in predstavlja že videno: neučinkovita in medsebojno sprta vladna koalicija se do neskončnosti usklajuje in pogaja o posamičnih kadrovskih rešitvah, reforme stojijo, socialne razlike se povečujejo, Slovenija zamuja z uvajanjem evropskih standardov, odnosi s sosednjimi državami ostajajo nerešeni. Konec leta bomo tako ali sredi razpleta slovenske tranzicije ali pa v doslej največji družbeni krizi po osamosvojitvi.

ZAPISALI SO...

DRUŽINA 9/48, Janez Juhant

SRAM ME JE TE DRŽAVE

Napadi na verno občestvo so preseglji vse razumne meje. To bi lahko razumeli kot agonijo preobražene nomenklature, ki ni več sposobna reševati osnovnih vprašanj, zato se vse bolj poslužuje starih metod laži in zavajanja ljudstva. Novinarska srenja, ki je izgubila občutek za kritiko in nadzor, dokazuje vse bolj servilno nekritičnost. Pri tem gre tako daleč, da v imenu oblasti podtika posameznikom ali skupinam grehe oblasti. Nismo presenečeni nad tem, kajti bivši sistem je deloval po tem istem kopitu. Ob nerešenih družbenih problemih in notranji neurejenosti države se stopnjuje potreba po razrednih sovražnikih. Zaskrbljujoče je, da jih oblikovalci javnega mnenja in mediji brezprizivno soustvarjajo. Ti vernemu občestvu oziroma Cerkvi tako sistemsko kot v zavesti ljudi vedno bolj določajo okvir, ki naj bi ga ne smela prestopiti. In glej, nestrpnost se širi na celotno družbo. Celó šolo se izrablja za to, če niso dovolj mediji. Seveda ni čudno, da potem redkokdo priznava nadškofu Rodetu, da brani resnico o vrednotah, da se zavzema za enakopravnost vernih državljanov z nevernimi, da ponuja pot, da bi razlikovali dobro in zlo. Redki intelektualci so pripravljene zastaviti svojo besedo. Nasprotno: Najdejo se celo taki, ki so pripravljene (plačano?) trobiti v javnost laži in vzbujati oziroma sovraštva in nestrpnosti, skratka stanje, v katerem se bo dalo še naprej narod(u) (ob)vlad(ov)ati in ga idejno in gmotno (iz)ropati.

Pri nas se na očeh javnosti dogajajo neverjetnosti, ko minister Bandelj pokliče cerkvenega predstavnika, se dela, kot da hoče od njega pomoč, potem pa javno očita Cerkvi vmešavanje v politiko. Minister Frlec pa označi blagoslov na slovenski ambasadi v Švici za "nečedno dejanje". Kot da bi blagoslov ubijal ali omamljal.

Ali ni prvo okoriščanje z religijo, drugo pa inkriminiranje evropski kulturi vgrajenega rituala? Kaj pa malverzacije v tem in na drugih ministrstvih?

Sram me je te države, je dejala Meta Hočevar na Prešernovi proslavi. Gotovo sram zaradi tega, ker perversirana oblast uprizarja linč fantom, ki so se borili za osamosvojitve Slovenije, medtem ko so se je mnogi zdajšnji oblastniki še sramovali. Zunajsodnih procesov in pobojev

po drugi svetovni vojni ta država niti ne obsodi, kaj še da bi prizadetim povrnila škodo. Prav tako ta država povsem nerazumno in nedopustno ovira tiste, ki preganjajo kriminal, kar je očitno na državnem tožilstvu, in na odločilna mesta postavlja ljudi, ki so pripravljene še naprej kimati peščici kompromitiranih politikov, ki iz zadnja odloča in deli premoženje, pravice in privilegije.

Zdi se, da je prišel čas, ko se bodo alternativni politiki - ki to razumejo ali zmorejo razumeti - morali povezati ne glede na raznolike strankarske barve in programe ter skupaj pokazati narodu, da so zanj pripravljene tvegati napore za drugačno državo. Ko bodo pokazali, da zmorejo biti složni in programsko usklajeni, predvsem pa osvobodjeni korupcije, jim bodo ljudje dali tudi politično priložnost. Razvidnost v politiki je prvi pogoj za izboljšanje položaja naroda in države ter za trdno prihodnost mladih ljudi. Začnimo graditi pravično, pošteno in odgovorno državo!

DELO XVI/49, Stojan Žitko

VAN DEN BROEKOKI PRIHODI

O evropskem komisarju Hansu van den Broeku so pri nas dolgo razmišljali nekoliko dvomeče, drži pa, da brez njega v Sloveniji skoraj ni mogoče narediti nobenega koraka. Ko smo se osamosvajali, je bil med tistimi nekoliko zadržanimi, morda pa predvsem previdnimi tujimi politiki (kot

takratni nizozemski zunanji minister in predsedujoči ministrskemu svetu EU), ki nas je vendarle nekako prisilil, da smo upočasnili nekatere osamosvojitvene korake, zato pa, resnici na ljubo, sprožil tudi precej negotovanja v naši javnosti. Izkazalo se je, da nam s tem ni škodil, in čez nekaj let so mu morda tudi zato namenili visoko slovensko odlikovanje. Vmes je imel pač pospešene stike s Slovenijo, ker je začela trkati na evropska vrata.

Po dveh letih in pol je van den Broek znova pri nas, a tokrat predvsem kot komisar, ki mu res ni mogoče pripisati slabih namenov s Slovenijo; kajpada v zvezi z našim vključevanjem v Evropsko unijo. Še njemu se lahko zdi precej nenavadno, v kakšni funkciji nas obiskuje zadnja leta in se z nami ukvarja tudi v Bruslju. A slabo bi izbral tisti, ki bi si domišljjal, da ima zato naša država kakršen koli "popust" pri bruseljski evrokraciji, saj je tudi komisar "za širitev" le vršiček tistega velikanskega strokovnega aparata, ki nas neprizanesljivo meri po dolgem in počez in predvsem po naših resničnih dosežkih ali pa tudi pomanjkljivostih. Unija pač ne potrebuje slabih članic, še manj pa takšne, s katerimi bi si nakopala zgolj dodatne skrbi. Že svojih ima več kot dovolj. Van den Broekova misel v slovenskem parlamentu zato gotovo ni bila odveč: že res, da se v Evropski uniji zelo težko kobacamo skozi zahtevne notranje reforme, a če bodo kandidatke pravočasno poskrbele za svoj del naloge, bo vsem veliko lažje.

LONDON

V spomin Vilka Savriča

(staroste slovenske katoliške skupnosti v Veliki Britaniji in dolgoletnega člana ŽPS katoliške misije v Londonu)

Vso našo katoliško skupnost v Veliki Britaniji je pred tedni (10. februarja, malo pred polnočjo) pretresla žalostna vest, da našega dobrega, nadvse zvestega člana slovenske skupnosti in požrtvovalnega dobrotnika naših bolnikov in različnih pomoči ter nasvetov potrebnih rojakov ni več med nami. Vest o Vilkovi smrti je bila vznemirljiva, saj je bil njegov odhod v večnost tako nenaden in nepričakovan.

Še okrog sedme ure zvečer istega dne se je blizu našega doma na Offley Road poslovil od župnika in mladega inženirja Vlada Počivavška: "Jutri se pa spet vidimo ob uri za mašo!" Vsak dan je bil pri sveti maši v kapeli našega doma, pri katerih je vedno bral in stregel. Nekateri so ga malo hudomušno nazivali kar z "mežnar-

jem". Vilko pa se v svoji ponižnosti tega vzdeвка ni prav nič sramoval. Rad je stregel tako ljudem kot pri sveti maši, saj je bila ta zanj dvakrat sveta - **zanj je bila to slovenska sv. maša sredi Londona.**

Vilko se naslednjega dne ni več vrnil k slovenski maši sredi Londona. Malo pred polnočjo so prometni varnostniki obvestili župnika Cikaneka, da je naš dobri Vilko dokončal tek svojega življenja v težki prometni nesreči, ki naj bi se zgodila okrog devete ure zvečer (zadel ga je avto med prečkanjem ceste). Župnik je želel dobiti od prometnikov čim bolj natančne informacije, pa so bile te zelo skope. Nasprotno - prometni varnostniki (metropolitan police) so hoteli kar se da natančne podatke o Vilku in njegovih bližnjih sorodnikih. Naslednje jutro je župnik odšel v bolnišnico (West Middlesex Hospital, Isleworth v zahodnem Londonu), kamor je bil Vilko odpeljan po smrtni nesreči, da bi ga še zadnjikrat videl in zanj opravil molitve Cerkve. Ko je prispel tja, so truplo prijatelja Vilka že odpeljali v poseben pogrebni zavod za uradni mrliški pregled za raziskovanje vzrokov nesreče. Kar se ni posrečilo župniku, saj je moral naslednjega dne odpotovati na romanje k Božjemu grobu v Jeruzalem, pa se je čez nekaj dni župnikovemu

namestniku patru Franciju, gvardijanu frančiškanskega samostana v Mariboru in Vilkovemu prijatelju J. Lavriču. Sodni medicinci so ju pustili, da sta se z molitvijo poslovila od mrtvega prijatelja.

V nedeljo, 14. februarja, je bila v kapeli našega doma sv. maša za pokojnega, daroval jo je njegov in naš skupni prijatelj pater Franci v navzočnosti velikega števila londonških rojakov, ki jih je Vilkova smrt prizadela.

Naj navedem nekaj podatkov iz njegovega življenja. **Njegovo pravo (uradno) ime je bilo Vilibald Savrič.** Rojen je bil 2. julija 1920 v Mariboru kot prvi sin Eme (roj. Puc) in Franja Savriča. Njima so se rodile še tri hčere (Albina, Danica in Mira) ter sin Stanko. Mati Ema je bila doma iz Trsta (Pucev rod sicer izhaja s Cola nad Vipavo), oče Franjo pa je iz Dobove pri Brežicah. Očetovo življenje ali bolje služba je bila že od mladosti zapisana redu in disciplini, saj se je vzgajal v vojski, predvsem v avstrijski, nato pa služboval v jugoslovanski. Tudi življenje Savričeve družine je zaznamovalo vojaško življenje, dokler niso dobili stalnega stanovanja v Ljubljani za Bežigradom. Oče je umrl leta 1969, star 79 let. Mama Ema pa je dočakala častitljivo starost nad devetdeset let.

Vilko Savrič (sedi prvi z leve) v prostorih slovenske ambasade ob 100. rojstnem dnevu ge. Milke Hvala

Ena zadnjih Vilkovih fotografij - srečanje s prijatelji (prvi z desne)

Umrli je pred tremi leti v 94. letu starosti.

Vilko se je šolal v glavnem v Ljubljani. Hodil je na bežigrasko gimnazijo, na kateri ga je med drugimi znanimi profesorji učil tudi Edvard Kocbek, in sicer francoski jezik. Po maturi se je vpisal na pravno fakulteto v Ljubljani, njegovi sošolci so bili zloglasni Mitja Ribičič, izredno nadarjeni Ljubo Sirc, Aleksander Bajt in drugi. Pravno fakulteto je Vilko le absolviral. Diplommu je preprečila ukinitev univerze; ukinila jo je nemška okupacijska oblast leta 1944.

Med vojno se je pridružil protikomunistični strani; bil je pri "plavi gardi". Po vojni je skupaj s soborci odšel v Italijo. Prek begunskih taborišč v Forliju in Eboliju je prišel v Nemčijo, od koder je tik pred božičem leta 1947 prispel v Anglijo. Kakor mnogi drugi Slovenci je najprej dobil delo v rudniku v Coventryju. Kmalu se je zaposlil v Londonu, kjer je vse do upokojitve delal v tovarni avtomobilskih delov pri znanem Lucasu. Kmalu po prihodu v Anglijo se je poročil s slovenskim dekletom. V zakonu sta se jima rodila sin Borut in hčerka Ema. Sreča družinskega življenja pa ni dolgo trajala - z ženo sta se namreč razšla. Od tedaj je Vilko vse svoje življenje posvetil Našemu domu in slovenski katoliški skupnosti. Dolga leta je bil desna roka slovenskih duhovnikov zlasti prof. Berganta ter župnikov Rota in Cikaneka. Ko so po Rotovem odhodu iz Londona slovenski škofje že hoteli zapreti katoliško misijo v Angliji, je Vilko zbral podpise rojakov, ki so bili za to, da škofje pošljejo novega duhovnika in da se življenje katoliške skupnosti v tej deželi nadaljuje. Ves čas je bil med tistimi, ki so bili vsakemu duhovniku v oporo zlasti s korist-

nimi pravnimi in pastoralnimi nasveti ter pri vodstvu doma.

Ne moremo mimo Vilkovega izrednega čuta za naše ostarele in zaradi boleznih trpeče rojake z Britanskega otoka in iz Slovenije.

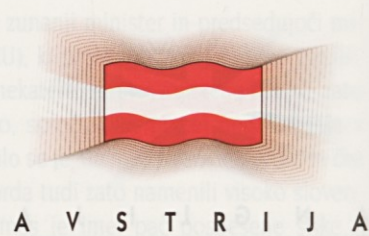
Zlasti v Londonu je redno obiskoval ostarele rojake. Veliko skrbi in dela je v zadnjih desetih letih imel s Slovenci, ki so prihajali v London na zdravljenje levkemije in na srčne operacije, zlasti otrok. Pri vsem tem si lahko samo bežno predstavljamo ure in ure potrpežljivega čakanja na letališčih in ob njihovem prihodu tista napetost, da prihajajočih ne bo prezrl. Navadno so se spoznali prek razpoznavnega znaka: slovenske zastave, barva obleke, bežnega opisa. Vedno se je nakako posrečilo. Nato pot na kliniko ali v bolnišnico - zopet ure in ure napetosti pri prevajanju. Po klinikah in bolnišnicah je rojake med zdravljenjem obiskoval vsak dan - koliko prehojenih poti in zlasti stopnic!

Za vse to našemu Vilku ne moremo biti zadosti hvaležni. Le dobri Bog naj mu bo bogat plačnik in ga postavi v družbo svojih izvoljenih.

Gospod naj da Vilku večni mir in pokoj! In večna luč naj mu sveti! Naj se od svojega truda spočije v Gospodu.

Slovenska katoliška misija v Veliki Britaniji in njen ŽPS **voščita vsem Slovencem na Britanskem otoku ter vsem rojakom doma in po svetu blagoslovljene in milosti polne praznike Gospodovega vstajenja** z željo, da bi nam vsem luč vstalega Kristusa svetila v dneve novega upanja, moči in ljubezni.

*ŽPS slovenske katoliške misije
v Veliki Britaniji*

A V S T R I J A

GRADEC

25. obletnica proke Ignaca in Katje Jantelj

Obletnico smo praznovali 10. januarja v naši kapeli, v kateri se Slovenci že več let zbirajo pri sv. maši.

V tej baročni kapeli sta si pred 25 leti Ignac in Katja obljubila zvestobo do smrti. Poročil ju je še živeči župnik Martin Belej. Tokrat je cerkveni obred vodil minoritski pater Janez Žnidar. Oba srebrnoporocenca sta doma iz Prekmurja. Ignac se je v mladosti učil za kleparja pri očetu, ki je bil na delu v Avstriji. Katja je kot 19-letno dekle prišla za Ignacem v Avstrijo, kjer sta se poročila. Kakor v marsikaterem zakonu, tudi v njunem ni šlo vse, kot bi si želela. Rodili so se jima štiri otroci, vendar je eden (4 meseca star fantek) umrl. Drugi, dve hčeri in sin, že študirajo. Po njihovem končanem šolanju se bo družina preselila v Slovenijo.

P. Martin Vidovič

Srebrna poroka Katje in Ignaca Jantelja

G. Jantelj ima podjetje in se ukvarja s trgovino. Starši in otroci so zelo pridni, marljivi in prijazni. Ko se bodo preselili v Slovenijo, jih bomo zelo pogrešali, posebno gospo Katjo pri slovenskem cerkvenem zboru.

Slovenska skupina iz Gradca želi srebrnemu paru sreče, zdravja in božjega blagoslova.

Pater Martin Vidovič 70-letnik

V aprilu bo ena najvidnejših osebnosti slovenske skupnosti v Gradcu, p. Martin Vidovič, obhajala sedemdesetletnico svojega dejavnega življenja.

Posvečen je bil 26. 6. 1953 v mari-borski stolnici. Sledila so dušnopastirska leta na Ptuju, v Sostrem. Postal je prvi PROVINCIAL nove slovenske province.

V jeseni leta 1978 je s p. Janezom in p. Jožetom prevzel graško faro Marija Pomagaj. Pod njegovim vodstvom je fara kar oživila. V dvajsetih letih so obnovili zunanost in notranost cerkve, grobnico Eggenbergerjev, baročno Marijino kapelo v križnem hodniku, kupili velike orgle in zvonove. Uredil je še veliko drugih stvari, za katere pa je v tem mesečniku premalo prostora. V Gradcu je ob

nedeljah najbolj obiskana cerkev Marija pomagaj. Ker je p. Martin (redovno ime) tako marljiv, ga je graški škof Weber 4. 12. 1989 imenoval za konsistorialnega svetnika.

Slovenska skupnost v Gradcu želi našemu dragemu gospodu jubilantu zdrava in srečna leta, božjega blagoslova in zadovoljstva v osebni življenju. Veseli smo, da v vaši družbi obhajamo ta lepi jubilej!

Vse skupaj naj nas Bog živi še dolge, zdrave dni!

Graška slovenska skupina

BRUSELJ

V družini bralcev Naše luči z veseljem pozdravljamo **dva nova naročnika**. To je gospod **Albin Rušt** iz Fumala pri Liegeu, srečni očka lani krščene Andriena, in Beneška Slovenka gospa **Kobalova** iz Heusdna.

Ko obiskujem naše družine v belgijskem in nizozemskem Limburgu, sem zelo vesel, kadar vidim, da imajo na mizi Našo luč, Družino, Ognjišče. Dragi rojaki, ali ste kdaj pomislili, koliko pravzaprav stane mesečna naročnina za Našo luč? Manj kot dve štruci kruha. Človek pa ne živi samo od kruha. Se vam ne zdi, da je tudi duhovna in kulturna hrana potrebna in nujna? Povejte to znancem, ki Naše luči nimajo naročene. V Heusdnu mi je dobri rojak rekel: "Saj bi čisto pozabil svoj jezik, če ne bi imel teh časopisov (Naše luči in Družine)." V mestu Paal živi 86-letna gospa Julija Tekavec. "Veste, počasi, vsak dan malo preberem iz Naše luči. Tako vsaj vem, kaj se tam doma dogaja. Ko pozabim, berem še enkrat..." "Doma sem bila v Ljubljani, v Šmarju na Dolenjskem. Tam imam še brata." Kako sem bil vesel, ko je tudi hčerka, po poklicu razredna učiteljica, prav lepo govorila slovensko. Kjer je pa mož/žena "flamske ravnine list", kaj pa hočemo, si povemo po naše, nato pa še prevedemo po tukajšnje.

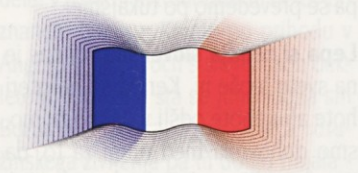
Lepa si zemlja slovenska, za nas je na svetu lepše ni. Ker pa so nekateri hote ali nehote odšli v daljno tujino, smo duhovniki med njimi za to, da jim omogočimo doživljati vsaj košček domačega, tako lepega, slovenskega. Sam doživljam, kako je lepše, priskrajše, za našo dušo, naravo in srečo uglašeno slovensko bogoslužje. Kako v globino gane človeka slovenska cerkvena pesem. Premalo je besed. Preslabotne so. Vprašajte rojake, ko bodo prišli domov ali ko se v tujini srečate z njimi.

Koliko tem ljudem pomeni, da imajo tukaj svojega duhovnika, s katerim se lahko po kranjsko pogovorijo. Krajevni duhovniki jim sicer prinesejo vsak mesec sveto obhajilo na

dom, če pa pride "naš gospod župnik", je to za njih praznik.

Včasih mi kakšen dobrohotni sobrat iz Slovenije svetuje: "Pridi v Slovenijo. Veliko župnij te čaka..." Ko bi bilo po željah mojega srca, bi prišel z veseljem, takoj prvi dan. Toda duhovniki si nismo izbrali poti, ki bi nam omogočala slediti željam lastnega srca. Premišljeno in proustvoljno smo se pred posvečenjem odločili za pokorščino svojemu škofu, ki v Gospodovem imenu razporeja, katero "vrsto Gospodovega vinograda" bo kdo okopaval, na kateri parceli v vesoljni Cerkvi bo kdo služil božjemu ljudstvu. In potem postane vse tako lepo, slovesno, božje, posvečeno.

Veselo doživljanje najlepšega velikonočnega sporočila vsem bralcem Naše luči želimo Slovenci iz Belgije in Nizozemske z župnikom Lojzeto Rajkom!

F R A N C I J A

PARIZ

Pustovanje

Vsako leto je v Parizu za pustni čas srečanje, ki nam kliče: "Ta pustni čas veseli, vsi rajamo srečni, ker v ritmu petja in plesa radost v srcu prepeva, da srečen je samo tisti, ki se veseli v krogu s prijatelji. Norčije in godba, pesem in smeh se slišijo ob udarcih peta na parketu slovenskega doma." Tako bi lahko peli in s pustom se

vrтели, saj je vsak doživljal norčije pustnega časa in veselja. Tako in podobno smo dajali duška svojemu veselju v Parizu na pustno soboto.

Po sveti maši, bila je ob 19. uri, smo se zbrali v dvorani slovenskega doma. Pustni večer je pripravilo Društvo Slovencev v Parizu in njegova predsednica Eva Sutlič. Naše pridne in skrbne gospe so spekle pecivo in pripravile večerjo ter stregle pri mizah, kot je navada pri vsakem srečanju. Tudi gospodje so se potrudili in stregli ljudem z vsemi dobrotami, ki jih je društvo pripravilo za ta večer. Medtem so nam igrali in prepevali Mladi pariški slavčki pod vodstvom Marjana Slaviča. Njihova poskočna godba in petje je vabilo ljudi na plešišče. Taka srečanja zazibljejo ljudi v sanje na mladostna leta, ki so jih doživljali v domačih krajih. Bogastvo pustnega časa, šeg in navad slovenskega naroda hočejo prenesti tudi na svoje otroke, da bi tako lažje doživljali bogato, veselo srečo, ki so jo prinesli s seboj v tujino.

Potovanje v Slovenijo

Med februarskimi počitnicami smo tudi letos popeljali slovensko mladino iz Pariza v Slovenijo. Priprava in izvedba nista bili lahki, ker so mnogi zamujali z vpisom. Mislili smo, da ne bo nobenega, saj je vsak imel svoje načrte in poglede na svoj počitniški čas. Končno so se odločili in 22. februarja smo se v jutranjih urah odpravili na dolgo zimsko pot. Radijo in televizija sta napovedovali slabo vreme. V Nemčiji je začel padati sneg. Pred in za nami so bile dolge kolone avtomobilov. Počasi smo se prebijali po snežni in spolzki cesti proti Sloveniji, zaradi česar smo zamudili več kot tri ure. Slovenijo je objemala noč, ob poteh pa smo

videli visok sneg, ki nam je povečal pravljične sanje, kako bodo ti dnevi lepi. Na Korenskem Slemu nas je čakala hiša, v kateri bomo vse dni doživljali lepote slovenskih smučišč in gora. Upravnica invalidskega počitniškega doma nam je s svojim možem hitro razporedila prostore, kjer bo kdo spal. Nato smo za večerjo pojedli bogato, a preprosto slovensko hrano. Po večerji in kratkem klepetu smo si zaželeli lahko noč.

Še pred zajtrkom jih je g. Dušan popeljal v Kranjsko Goro, kjer so si sposodili zimsko smučarsko opremo. Po zajtrku so vsi odšli na sončno smučišče. V ozadju se je s snežno odejo dvigal triglavski očak, ki se je dotikal modrega neba. Slovenija je lepa, so ponavljali mladi Parižani. Kako je lepo, se je slišalo iz vseh smeri. Pogled na slovenske gore, gozdove in kranjskogorsko dolino je bil očarljiv in sveži zrak nam je čistil pljuča pariškega prahu. V taki lepoti in svežini je človek očaran in se zaljubi v slovensko lepoto. Počasi se je med nami pletlo prijateljstvo. Najlepši je bil čas med večerjo ali po njej, ko smo si pogosto izmenjali znanje in spoznanje, da je treba živeti v zavesti, da je življenje lepo. Vseh deset dni je bilo tako, zato ni čudno, da so na dan vrnitve vsi prosili, naj ostanemo tu še nekaj dni. Vedno bolj ugotavljam, da je koristno preživeti nekaj dni na leto z mladino, saj se v teh trenutkih mlado srce odpre in sprejme marsikateri nasvet, ki ga ne bi sprejel ne v družini ne v šoli, še manj v cerkvi med našimi pridigami. Najlepša pridiga je skupno življenje, ko se v krogu prijateljev in v pristnem pogovoru krešejo misli in dejanja. Cilj potovanja je bil, da bi se slovenska mladina iz Pariza srečala s Slovenijo in jo

ljubila kot mater njihovih staršev. Ne pritožujmo se, da je mladina zaprta v krog časa in kraja, ampak odprimo vrata in okna naših domov in dopustimo svežim mislim, spoznanjem in delu mladih ljudi. To bo nov svet. Ta mladina bo delala v novem stoletju in bo oblikovala življenje in zgodovino sveta in slovenskega naroda. V mojem srcu je bilo veselje, ko sem slišal iz mladih ust besede: "Slovenija je lepa. Rad bi živel v Sloveniji. Zdaj bolje razumem svoje starše, ki mi govorijo o njej. Ko bom odrasel, se bom vrnil domov, v kraj mojega očeta..." Kaj naj pričakujemo še več od njih kot to? Začutili so, da je Slovenija lepa, srečanja z mladimi Slovenci pa so bila enkratna.

Sestra Stanislava Tomšič 1910-1999

Rodila se je 21. 6. 1910 v Knežaku očetu Francu in Frančiški, rojeni Renko. V družini je bilo osem otrok, štiri je dala Cerkvi. Štiri redovnice pričajo, da sta bila oče in mati globoko verna, delavna in sta se zavedala, da samo v molitvi dobi človek smisel življenja. V Lurdu mi je dejala: "Vera staršev nam je dala trdno vero in ljubezen do Marije in njenega Sina!" Umrla je 5. marca v EPINAYU pri sestrah pomočnicah. Pogrebno mašo je vodil njihov hišni duhovnik ob navzočnosti krajevnega duhovnika, prelata Ignacija Čretnika in g. Silvestra Česnika.

Slovenska katoliška misija izreka globoko sožalje vsem sorodnikom doma, posebno pa vsem sestram pomočnicam. Sestri Stanislavi kličemo, naj počivajte v miru pri Bogu, kateremu je posvetila svoje življenje!

Vsem Slovencem doma in po svetu želimo blagoslovljene velikonočne praznike.

Silvester Česnik

FREYMING - MERLEBACH

Od kar smo se zadnjič oglasili, smo pri slovenski misiji doživeli nekaj prav prijetnih srečanj.

Ker iz našega predela redkeje slišite o družinskih novicah in dogodkih, bom to pot malo daljši. Res je, da nekateri dogodki spadajo v pretekli, če že ne v predpretekli čas.

Pri družini ŠUMEJ iz Stiring-Vendelna so dočakali srečno rojstvo. Dominika in Anick Šumej je osrečila s prihodom na svet hčerka Camille. Pri krstu 27. septembra 1998 v kapeli sv. Jožefa je postala božji otrok. Krstili jo je župnik Kamin. Vsi, ki poznamo družino Šumej, se njihovi sreči pridružujemo.

Slavka, rojena Rogelj, in Gerard Neusius sta 1. avgusta lani v mlinu praznovala **zlato poroko**. Slovesni obred je opravil g. Kamin. V njunem skupnem življenju se jima je rodila hčerka Geraldine. Bog jih je ljubil in ohranil v veliki ljubezni srečne in zdrave do danes. Gospa Slavka je bila vsa leta cerkvena pevka zbora msgr. Grimsa. Za ves čas, ki ga je posvetila cerkvenemu petju, naj ji bo Bog bogat plačnik. Zlatoporočencema želimo še dosti skupnih srečnih dni.

V maju 1998 sta praznovala **40. obletnico** poroke zakonca **Ivan in Tatjana Rehar**, novembra pa še **Janez in Marija Erjavec**. Obema paroma želimo še veliko lepih praznikov ter da bi dočakala tak jubilej, kot sta ga doživela gospa in gospod Neusius.

29. oktobra 1998 nas je na slovenski misiji obiskali Mihaela Logar, državna sekretarka Republike Slovenije. Ob prijetnem večeru, pripravili smo ga skupaj z društvom Triglav, smo si

zaželeli medsebojnega sodelovanja. Gostom smo bili hvaležni, ker jim ni vseeno, kako poteka naše življenje v tujini.

Miklavževanje smo zelo lepo praznovali. Stari in mladi smo se Miklavža razveselili; med nas je prišel okrog 15. ure popoldne. Otroške oči so kar žarele od veselja ob pogledu nanj, s strahom pa so se ozirali proti parkeljnu.

Božične praznike smo obhajali v globokem doživetju prihoda Odrešenika. Polna kapela pri polnočnici ob 21. uri je bila dokaz, da slovenski človek želi doživeti ta skrivnostni sv. večer ob slovenski pesmi in slovenski božji besedi.

Ob praznovanju silvesterskega večera smo si vsi veseli in razigrani voščili srečno novo leto 1999 in zaželeli korajžno proti novemu tisočletju.

Celodnevna srečanja se nadaljujejo tudi letos. Z veseljem jih pričakujemo, saj nam vsakokrat prinesejo lepe in prijetne trenutke.

7. februarja smo imeli letno generalno sejo, ki se je je udeležilo lepo število članov, kar potrjuje, da je delovanje odbora in društva usklajeno. Le v dobri povezavi bomo lahko želi zadovoljstvo med društvom in odborom. Odbor se ni nič spremenil. Člani so na novo sprejeli vsak svoje odgovorno mesto.

Med svojimi člani imamo tudi prave staroste. **Julka Durn** je 2. februarja 1999 praznovala 92. rojstni dan, **Franc Kosec** pa je 20. novembra 1998 praznoval že svoj 93. rojstni dan. Obema čestitamo in jima želimo še veliko let srečnega in zdravega življenja.

Pustno nedeljo smo praznovali, kot se za ta dan spodobi. Začeli smo jo s sv. mašo ob 10. uri. Po skupnem kosilu je sledilo pustno rajanje. Muzikantje so zaigrali, vesele melodije pa so omehčale otrple ude. To pot so bile maske zares enkratne, pristrčne in naravne. In najlepše so bile tudi nagrajene.

V naslednjem tednu smo stopili v postni čas. Opre se nam pot priprave na Kristusovo trpljenje in vstajenje.

Vsem Slovencem doma in po svetu želimo srečne in blagoslovljene velikonočne praznike. Naj Kristusov blagoslov spremlja vsakega posebej med prazniki in še naprej.

Slovenci Slovenske katoliške misije Freyming-Merlebach.

J. C.

JUŽNA FRANCIJA

Najprej vsem bralcem Naše luči en topel pozdrav iz južne Francije. Čeprav živimo na jugu, imamo zelo raznovrstne podnebne razmere: od prijetnih in včasih že skoraj poletnih

temperatur na Azurni obali pa do obilice snega v Alpah, Pirenejih in še kje. Slovenska srca kjub temu vsepovsod izžarevajo nam lastno toplino, prijaznost, dobrohotnost.

Vsakdanje življenje nam ne naklanja veliko izrednih dogodkov, vsekakor pa se tudi med nami dogaja tu in tam kaj takega, kar je vredno omembe. Čeprav ne gre vedno za dogodke, ki so plod slovenske skupnosti, pa se vsaj zgodijo na območju, ki ga pokriva slovenska misija.

V tem smislu omenjam tudi romanje v Lurd, ki ga je 11. februarja, na praznik Lurške Matere Božje, organiziral radio Ognjišče. Mislim, da je bilo to prvo enodnevno romanje s posebnim letalom iz Slovenije. 153 romarjev je spremljal koprski škof Metod Piriš. Čeprav jih je do zadnjega spremljala negotovost, da bo romanje zaradi obilnih snežnih padavin v Sloveniji odpovedano, je Mati Božja le naklonila svojim otrokom to milost, da so jo lahko obiskali na njen praznik.

Mogoče bi lahko v prihodnosti tudi rojaki z Azurne obale sodelovali pri

romanjih v Lurd, saj mnogi romarji potujejo z avtobusom skozi Nico. Ker je Nica prav na sredini poti med Slovenijo in Lurdom, se bo v prihodnosti verjetno marsikatera skupina odločila za kratek postanek z mašo pri nas. To bo hkrati možnost za medsebojno spoznavanje in srečevanje. Kdo od naših rojakov bi se lahko na romanju v Lurd pridružil kateri od takih skupin, saj imajo pogosto na avtobusu na voljo še kakšno prosto mesto. Če se kdo za to zanima, naj mi omeni in ob ugodni priložnosti bo njegova želja uslišana.

Med nami ni posebnih novosti. Sprejeti moramo predvsem z dejstvom, da je zima zahtevala svoj davek in ste mnogi obležali z gripo. Tem bolnikom pa so se pridružili še drugi, ki jih pestijo drugačne tegobe. Kar tri naše sestre v Lorguesu so se znašle v postelji zaradi zlomov rok, nog ipd. Nekateri ste prestali različne operacije, ki jim sledi bolj ali manj dolgotrajno okrevanje. Pred kratkim se mi je po telefonu oglasila tudi Zora Orlač, ki se je pred nekaj meseci preselila iz alpskega sveta (Hautes-Alpes) v bližino Toulousea. Prestala je težjo operacijo, zato ji rojaki želimo, naj dobro in hitro okreva.

Vsekakor pa so tudi taki, ki jim nič ne more do živega. G. Boris Škapin iz Beaulieua mi je dejal: "Veste, gospod, jaz sem prava slovenska grča. Imam 83 let, a se me ne prime nobena bolezen." Bog daj, da bi takih zadovoljnih izjav slišali še veliko.

Pomlad pa nam bo očitno prinesla še nekaj posebnega veselja. Nekaj družin naših rojakov pričakuje naraščaj ali pa ga je že dobilo, zato upamo, da bodo kmalu postali po krstu tudi božji otroci. Tako lahko voščimo Iztoku in Isabelle Natek iz

Rojaki v Nici po slovenski maši

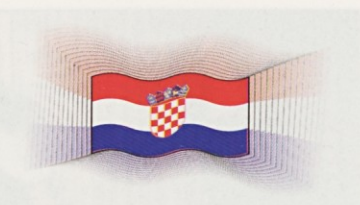
Družina briškega rojaka Karla Simonitija v Bon Encontre

Bordeaux za rojstvo sina Davida (krščen bo 17. aprila), Jean-Pierru Škrlju in ženi za sinčka Jean-Christopha, pa še Jean-Pierru in Irene Kobal za hčerko Selmo. Kmalu bo privekalo na svet tudi prvo dete v družini Davida in Isabelle Koren. Upamo, da bodo nekoč tudi ti malčki ponosni na svoje slovenske korenine in da bodo skupaj s starši rastle v veri.

Za vse ljubitelje vina (pri tem Slovenci res nismo izjema) pa moram dodati veselo novico. Naš rojak Jean-Pierre Škrlj iz Villeneuve-Loubeta pri Nici, priznani enolog (pokušalec in poznavalec vin), leta 1998 je bil celo polfinalist svetovnega tekmovanja enologov na Dunaju, mi je v zadnjih dneh februarja poklonil steklenico žlahtnega vipavskega rdečega vina, ki je sad trte Krapeževe kmetije iz Vrhpolja. Posebnost tega vina je, da se je v močni konkurenci nesporno vrhunskih francoskih vin prebilo na police tako znanih prodajnih središč, kot je Carrefour. Rojakom, ki ga boste odslej lahko s ponosom vzeli v svoje nakupovalne vozičke, pa vzklikam: "Na zdravje!"

Naj vas Bog ohranja v dobrem!

vaš dušni pastir David Taljat

H R V A Š K A

ZAGREB

V spomin

Duhovna sekcija A. M. Slomška v Zagrebu je spet izgubila članico. **Zapustila nas je Vjera Fiamengo**, po rodu Hrvatica. Rojena je bila pred 79 leti na otoku Visu. Zanimivo je bilo njeno srečanje s Slovenci. Kot dekle je kot solistka pela v cerkvenem zboru zaradi lepega glasu ter se učila igrati na orgle. V tem času je v filmu "In življenje teče naprej" pela namesto znane slovenske igralko Ide Kravanja - Ite Rine.

Po drugi svetovni vojni se je poročila z Antejem Fiamengom, univerzitetnim profesorjem sociologije. Možu je bila v pomoč pri njegovem strokovnem delu. Pot ju je vodila v Zagreb, Sarajevo in nato spet v Zagreb. Ante Fiamengo je bil kot partizan med drugo svetovno vojno nekaj časa v Sloveniji. Kljub težkim časom je ohranil lepe spomine na Slovenijo. To je bil tudi vzrok, da sta z ženo Vjero več let preživljala dopust v Sloveniji. Doživela je še eno srečanje s Slovenci, njena sestra se je poročila in živela v Mariboru.

Ga. Vjera Fiamengo je pokazala svojo plemenitost, ko je več let vztrajala ob bolnem možu, ga spodbujala in negovala, hkrati pa skrbela in vzgajala svoji dve hčerki. Po moževi smrti in ko sta tudi hčerki zapustili dom in si ustvarili družini, je ostala sama. Da samota ni bila tako boleča, se je

včlanila v pevski zbor Slovenskega doma. Zadnja leta je pela samo v pevskem zboru duhovne sekcije A. M. Slomška. Do bolezni je bila najbolj zvesta članica, redno je prihajala na pevske vaje in k slovenskim mašam. Na romanjih je s tiho zbrano skušala vsrkati čim več lepote slovenske zemlje, bogatilo pa jo je duhovno kulturno doživetje ob petju pri bogoslužju. Zaradi oslabelosti srca se zadnje čase ni več mogla udeleževati romanj, do zadnjega pa se je z nami družila v Zagrebu. Na pogrebu ji je zapel v slovo pevski zbor.

Hvaležni smo ji za njen zgled plemenitosti, spoštovanja do slovenskega naroda in kulture. Naj ji bo Bog za vse bogat plačnik!

mk

N E M Č I J A

BERLIN

Praznovanje 30-letnice Slovenske katoliške skupnosti v Berlinu

13. februar 1999 je bil za Slovence v Berlinu nekaj posebnega, saj je Slovenska katoliška skupnost obhajala 30-letnico delovanja. Začetki segajo v leto 1969; 9. februar je namreč prvi zapisani datum prvega slovenskega krsta, in tako začetek nastajanja močne slovenske skupnosti v Berlinu.

Sobota, polna pričakovanja in strahu, saj jo je vreme zagodilo. Na

avtocesti sneg, na poti pa avtobus prijatelj iz Slovenije: **ansambel Lojzeta Slaka s fanti s Praprotna, vokalna skupina Fantje s Kompolj**, organizator, prijatelj in dobrotnik g. Stanko Zakelšek, lastnik podjetja Hudournik iz Štor, g. Slavinec, s čigar vinom se mašuje v Berlinu, ter g. Franc Sušnik, prvi župan nove občine Vransko in Dorijev sošolec. Berlinčani so si oddahnili, šele ko so, sicer utrujene, a dobro razpoložene goste pozdravili v prostorih slovenske župnije na Kolonnenstr. 38.

Sveta maša je bila tokrat že ob 18. uri. Bila je slavnostna in praznična. Pri njej so peli Fantje s Praprotna in vokalna skupina Fantje s Kompolj. Župnik Dori je pozdravil vse prisotne in se zahvalil dobrotniku, g. ZAKELŠKU, ki je gostovanje kakovostne in priljubljene skupine, ansambel Lojzeta Slaka s Fanti s Praprotna, tudi omogočili.

Župnik se je zahvalil tudi vsem, ki že trideset let obiskujejo slovenske svete maše v Berlinu, še posebej tistim, ki pridno delajo v slovenski župniji, zahvalil se je duhovnikom, ki so delali pred njim, tudi berlinskemu kardinalu Sterzinskemu, pohvalil in opogumil pa je mlade, ker so začeli

Organizatorica Marija Flajs, Lojze Slak in župnik Dori

pripravljati zahtevnejše prireditve, tudi tokratne.

V pridigi je ponovno poudaril pomen prijateljstva in ljubezni do bližnjega, tiste velike krščanske ljubezni in dobrote. V polni cerkvi je vladala pobožna tišina, ljudje so prisluhnili Dorijevim besedam in lepemu petju, in ni jih bilo malo s solzo v očeh. Trideset let! Slaki so se takrat prebijali na slovenski glasbeni sceni. Mehke, narodno-zabavne melodije, priredbe narodnih pesmi, besedila pa taka, ki sežejo v srce. Slaki so obudili nešteto spominov, spominov sreče, mladosti, vsega lepega... Tisto, kar je morda bolelo, prve srečne in nesrečne mlade ljubezni doma, to in ono, želje, radovednost, ki je vodila v svet, v Berlin, takrat še z zidom, in ...

Koliko spominov na domači kraj, na vas, prijatelje. Spomini na začetke v Berlinu, na prva zbiranja, na patra Sodjo in rojstvo Slovenske župnije v Berlinu. In še vsi duhovniki za njim, vse do danes.

Pari na plesišču, kot da bi si bili bliže ob Slakovih melodijah in besedilih. To pustovanje je bilo nekaj posebnega. Bilo je veselo, zabavno, pa vseeno nekako bolj praznično, polno ljubezni in razumevanja. Neverjetno, skoraj nemogoče, da bi na pustni zabavi pela vokalna skupina, ljudje pa poslušali. Pesmi Slovenec sem in drugim domoljubnim v izvedbi Fantov s Kompolj so "Berlinčani" prisluhnili na pustni zabavi.

Odlično ozračje z najboljšim slovenskim ansamblom, ansamblom Lojzeta Slaka, ta letos praznuje 35-letnico delovanja, ansambla mladosti prve generacije berlinskih Slovencev. Ta večer so bili še posebej Dolenjci prve generacije ponosni na mlado organizatorico Marijo Flajs s Trebnjega. Z roko v roki, prva in druga generacija, tokrat pod taktirko druge, še ena uspešna in nepozabna prireditev v slovenski župniji v Berlinu.

Velika želja mnogih Slovencev v Berlinu je: "Naj ostane vedno tako lepo, prijateljsko, polno razumevanja

Vokalna skupina Liguster med zdomci v Berlinu

in spoštovanja vseh, toplo in domače, slovensko, četudi daleč od doma, pa vseeno doma, v slovenski župniji v Berlinu na Kolonnenstr 38.

V soboto, 20. 2. 1999, smo uradno proslavili 30-letnico berlinske župnije. Za to slovesnost smo medse povabili odlično vokalno glasbeno skupino LIGUSTER. Skupina devetih mladih fantov iz slivniške fare pri Mariboru, ki jih vodi Aleš Marčič, je najprej zapela pri slovesni sveti maši, kasneje pa še na posebnem koncertu. Zbrane rojake, ti so se slovesnosti udeležili v zelo velikem številu, so navdušili zlasti z odlično izvedenim liturgičnim in koncertnim programom.

Župnik Dori je zbranim najprej predstavljal pomen in vrednost, ki jo ima za skupnost na tujem slovenska katoliška misija. Je tista vez, ki združuje Slovencev, raztresene daleč naokoli. Je izredna duhovna moč, ki posamezniku pomaga, da uspešno prekmari vse lepe in težke trenutke v življenju. Taka vez je bila in bo naša berlinska župnija, to je tudi naša naloga, da vsi skupaj nekaj pripomoremo k temu cilju. Spomnil se je tudi vseh duhovnikov, ki so svoje življenje delili z rojaki v Berlinu. Skupaj z njimi jim je uspelo ohraniti

vero, tako da ponosno stopajo v tretjo generacijo, ponosno na svoje korenine. Spomnil se je tudi vseh posameznikov, vernikov, brez katerih bi ta župnija ne bila to, kar je - živi kamen, ki sestavlja to slovensko telo, včasih celo vogelni. In kakšna je naloga za prihodnje tisočletje? Ostati moramo pokončni, verni in za vse ljudi okoli sebe odprti Slovenci.

FRANKFURT

Letošnja proslava slovenskega kulturnega praznika v slovenski župniji v Frankfurtu je bila v znamenju razstave slik **Borisa Stiplovska**, slikarja samouka. Na začetku so učenci slovenskega pouka recitirali dvoje pesmi, Lepoti Franceta Balantiča ter Apel in čevljar Franceta Prešerna. Z njima sta vsaka na svoj način uvedli v razmišljanje prof. p. **Andreja Krojeja** OFM Conv o slikah na banderah, o nastanku slike brezjanske Matere božje, o vrednosti kopij ter o razstavljenih slikah. Slikar je postavil na ogled Portret starca slikarja Rembrandta, veliko sliko Rubensovega Lova na divjega prašiča, tri slike slikarja Caravaggia, in sicer Košarica s sadjem, David z Goljatovo glavo ter Večerja v Emavsu. Poleg tega je bilo razstavljenih še nekaj manjših slik.

Vsekakor velja ocena prof. Krojeja, da se je slikar dokaj natančno držal izvornih slik in naslikal zelo dobre in kvalitetne kopije, za kar je ob rednem poklicnem delu vložil v posamezno kopijo tudi dve leti časa in dela. Ravno konec februarja pa je slikar dokončal dve sliki, podobo brezjanske Matere Božje in sv. Jožefa z otrokom Jezusom v naročju, ki sta namenjeni za novo župnijsko bandero naše župnije.

Teden kasneje, 13. februarja, je sledilo pustovanje, ki je ob kvintetu Dori iz Laškega zbralo zelo veliko ljudi; kar prek 200 nas je bilo v dvorani. Veliko ljudi, veselje in prijetno razpoloženje, zelo dobra glasba za vse generacije, okusna hrana in dobra pijača, veliko število našemljenih obrazov, vse to so značilnosti letošnje pustne prireditve. Tri nagrajene maske oziroma pari mask so dobili steklenico sekta, letoletno naročnino za Našo luč in enoletno naročnino za Ognjišče (to slednje si je "prigaral" par lužičkih Srbov). Celo "zadnje medicinsko pomoč" smo imeli na voljo, prišla pa je iz Mainza. In seveda značilnost kot prejšnja leta, dobiček te prireditve je bil namenjen potrebam slovenske Karitas. Zato velja še toliko bolj pohvala vsem prostovoljcem sicer kar stalne ekipe, ki so pustovanje pripravljali, stregli s pijačo in hrano, v jutranjih urah pa pospravljali.

rem

INGOLSTADT - NÜRNBERG

V nedeljo, 7. februarja, smo obhajali slovenski kulturni praznik; v Nürnbergu opoldne po slovenski maši, v Ingolstadt pa zvečer po maši. **Obakrat smo se srečali s pesnikom**

Ansambel Dori po dveh letih zopet med nami

in igralcem Tonetom Kuntnerjem.

Pri mašah smo bogoslužje povezovali z nekaterimi Kuntnerjevimi pesmimi. Za naslov kulturnega praznika smo izbrali verz iz ene njegovih pesmi: **Ta dan diši po nekem davnem dnevu**; spominjali smo se namreč 150. obletnice smrti pesnika dr. Franceta Prešerna. V Nürnbergu smo imeli slovesnost v dvorani tamkajšnjega župnijskega otroškega vrtca. Ob vstopu smo začutili, da je ta dan prostor dihal po slovensko. Pesnik Kuntner je v svoj program uvrstil dela Prešerna, svoje pesmi ter besedila Ivana Cankarja in drugih slovenskih besednih umetnikov. V besedah in podajanju je izžareval globoko ljubezen do domovine, slovenskega naroda in našega človeka. Več kot enouren program je držal navzoče v napeti zbranosti. Po programu je sledil kratek klepet z umetnikom, ki je podpisoval svojo pesniško zbirko Marija snežna. Navdušenje zanjo je bilo tolikšno, da je knjig zmanjkalo. Naši dobri ljudje pa so poskrbeli, da se nismo razšli ne lačni ne žejni. V Ingolstadt smo kulturni praznik obhajali v Slovenskem centru, ki je bil za to slovesnost lepo okrašen. Pod Prešernovo sliko smo se zbrali, ker "dobro v srcu mislimo".

Umetnik Kuntner je pripravil kar precej drugačen program, kot ga je imel v Nürnbergu. Vsi navzoči so vzorno sledili umetnikovemu izvajanju. V nas je vnel ljubezen do domovine, domačega kraja, do našega človeka in vsega lepega. Spoznali smo, da doživlja in čuti po naše. Z močnim aplavzom smo umetniku spontano pritrjevali in mu dajali priznanje. Na koncu so ga nekateri spraševali, on pa je prepričljivo odgovarjal, tako da se je počasi med nami razvil sproščen pogovor. Še dolgo smo ostali skupaj v prijetnem ozračju. Lanko nam je s svojo skupino pripravil izvrstno praznično večerjo. Kar smo ta dan pogrešali in česar nam je bilo žal, je bila premajhna udeležba na obeh prireditvah.

Doživeli smo zares lep kulturni dan. V eni osebi sta se združila pesnik in gledališki igralec. Zato je bilo njegovo podajanje tako živo, da je doseglo globino naših src. Doživetje pesnika Toneta Kuntnerja in njegov nastop bi lahko izrazili z besedami Bojana Štiha: "To ni nobena pesem, to je ena sama ljubezen." Hvala lepa pesniku in društvu Slovenija v svetu, ki nam je omogočilo njegov nastop.

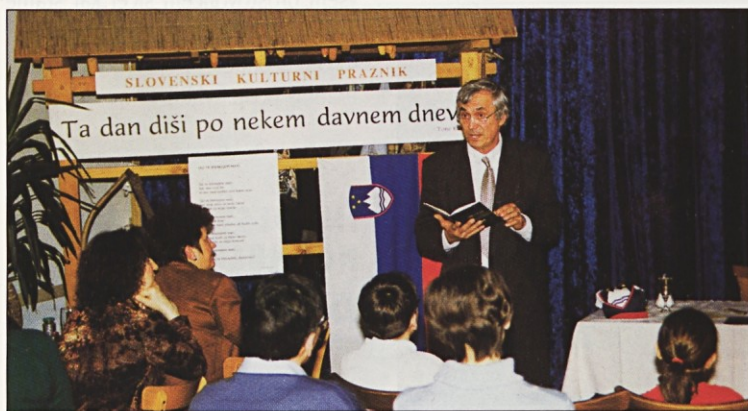
Stanko

MANNHEIM

Blagoslov jedil je v Raentalu posebno zanimiv. Če pogledate sliko, lahko opazite, da so vse košare enake. So namreč delo slovenskih rok, narejene pa blizu Raentalu. Prav v ta namen jih je spletel **Ivan Klavžar**. Košare so izredno skrbno pletene, zato so tako lepe pa tudi trdne. Najbrž bodo obstajale pri hišah še dolgo potem, ko slovenskih blagoslovov že dolgo ne bo več. Da bi nemške župnije prevzele ta lepi slovenski običaj, je na žalost malo verjetno. Duhovnikov je malo, zato ne morejo opaziti naših običajev, pa tudi preveč ponosni so, da bi se od tujcev hoteli kaj naučiti.

Ivan zna narediti še marsikaj drugega. Je namreč zelo dober mizar z umetniškim čutom. To se opazi v njegovi hiši, kjer je vse od stropa do tal v najlepšem soglasju in delo njegovih rok.

Poleg košar je v Raentalu zanimiva tudi njihova vsebina. Ljudje izvirajo iz skoraj vseh slovenskih pokrajin, zato vsak pozna kakšno posebnost svojega kraja. Po blagoslovu si gospodinje izmenjajo izkušnje. Lani je bil najbolj zanimiv pelin, ki ga priložijo k jedem na Dolenjskem. Dragica Pre-

Tone Kuntner med nastopom v Ingolstadt

Ivan Klavžar s svojo košaro

Pokojna Julka Snoj

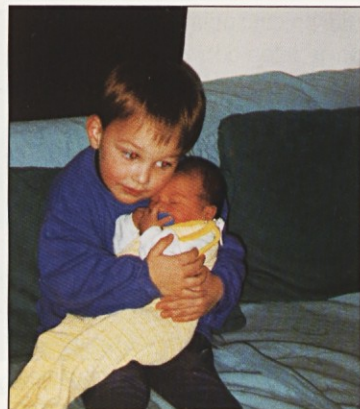
MÜNCHEN

V postnem času smo se skušali poglobljeno pripraviti na velikonočne praznike. Naglica življenja nas vsak dan zaposluje z vsakdanjimi skrbmi in nalogami, a žal pri tem pozabljam na bistveno, na Boga. Odpoved, molitev in duhovna razmišljanja odrivamo na rob in si zanje ne vzamemo časa. V letošnjem postu smo skušali župljanom ponuditi nekaj več duhovnosti. Vsak petek smo imeli skupno mašo s križevim potom. Nagovori pri maši ter pismo naših škofov so nas uglasovali na velikonočne praznike. **Višek pa je bila duhovna obnova.** V soboto pred tiho nedeljo smo prisluhnili duhovnim mislim našega delegata g. Puclja. S svojo tehtno besedo nam je orisal pomen krščanskega posta in molitve. Začutili smo, da se kristjan ne sme zadovoljiti samo z zunanjim izpolnjevanjem svojih dolžnosti, marveč mora občasno premeriti "daljo in nebeško stran" in prisluhniti svoji notranjosti. Človek ne živi samo od kruha, marveč od vsake božje besede. Škoda, da te postne misli niso dosegle širšega kroga župljanov. Naša duhovna srečanja, naše maše bi morale biti vsaj tako obiskane kot kulturne in družabne prireditve.

J. M.

šeren je razlagala, kaj pelin pomeni in kako ga dajo v vino, ki ga pijejo ob blagoslovljenih jedeh na veliko noč zjutraj. Tako pelinovo vino ni najbolj prijetno za pitje, a ga Dolenjci z vso pobožnostjo radi popijejo in hvalijo, kot se spodobi, saj spominja na žolč, ki so ga dali piti Jezusu.

Zanimivo bi bilo brati o posebnostih iz vašega rojstnega kraja. Ko boste pripravljali velikonočne jedi, jih poskusite opisati, morda napišite tudi recept za kako posebno jed ter pošljite svojemu župniku ali pa uredniku Naše luči. Iz tega bi lahko nastala zanimiva priloga za veliko noč v prihodnjem letu.

Simonina otroka Sebastian in Jasmina-Sophia

Otrok je božji dar, ki razveseli ne le starše, ampak še veliko drugih ljudi okoli sebe. Kako bi bila vesela pok. Sonja Markl, ko bi še živela in bi mogla zreti v nedolžne oči svoje vnukinje Jasmine-Sophie. Tako pa gleda na svojo ljubljeno hči Simono in njena dva otroka iz večnosti. Starejši Sebastian je malo Jasmino vzel ljubeče v svoje naročje. Zdaj se z njo še ne more žogati, to bo prišlo na vrsto kasneje. Mali Jasmini tudi mi želimo, da bi krepko telesno in duhovno napredovala, da bi bila vedno zavarovana v družini z ljubeznijo, ki jo kaže fotografija.

OBERHAUSEN

Lepo je biti skupaj. Za rojake imajo srečanja še poseben pomen, saj so naše življenjske središča tolikokrat tako oddaljena druga od drugega. Svojo vrednost našim srečanjem dodaja še tema, o kateri skupaj razmišljamo, se pogovarjamo in ob tem zorimo kot ljudje in kristjani.

Eno takšnih duhovnih srečanj se je porodilo lani ob pripravi na sveto birmo. Ob poglobljanju v duhovne razsežnosti zakramenta sv. birme so birmanci in njihovi starši ustvarjali

Zbrani pri zasluženem prigrizku

tudi prijetno prijateljsko skupnost, ki jih je letos od 12. do 14. februarja spet zbrala skupaj na katehetsko srečanje v **Niedermühlnu**. Blizu 70 jih je razmišljalo ob nekaterih Jezusovih svetopisemskih prilikah. Veseli so se razšli z iskreno željo, da se čez leto znova srečajo. Bog daj!

Mati moja, venec pletem...

Ta verz, vzet iz prelepe Marijine pesmi, je bil vodilna misel letošnjega materinskega dne, ki smo ga praznovali v duhu slovenske tradicije ob prazniku Marijinega oznanjenja. Primerna pesem, beseda in glasba so izzvenele v nedeljo, 21. marca, v Essnu pri sv. maši in po njej iz src otrok, mladih in odraslih v skupno priprošnje in zahvalo materi Mariji za naše matere in žene. Primerno praznično ozračje nas je nato še kar lep čas združevalo v prijetno domačo skupnost. Tudi skupnosti rojakov v **Gütersloju, Krefeldu, Oberhausnu, Wettru in Eschweilerju** so se materam zahvalile pri sv. mašah ter na skupnih srečanjih. V nekaterih skupnostih pa bomo ta spomin obhajali v maju, kot je navada tukajšnje Cerkve.

Topla zahvala vsem, ki ste sodelovali s toplino in žarom svojega srca.

Na zadnjo februarско nedeljo se je skupnost rojakov v **Eschweilerju**

počutila mladostno. Za to so **poskrbeli Kogojevi iz Aachna**, ki so h krstu prinesli svojega drugega otroka, mesec dni staro **hčerko ANO**. Skupnost rojakov iskreno vošči mladi družini. Naj dobri Bog deklico, ki jo je sprejel pri krstu za božjega otroka, z obiljem milosti spremlja v svoji ljubezni.

Na pepelnico, 17. 2., smo se v skupnosti v MOERSU na tamkajšnjem pokopališču poslovili od rojakinje **Angelce ZMRZLAK (Rusove)**. Bog jo je poklical k sebi samo nekaj dni pred njenim 79. rojstnim dnevom. Med rojaki je znana, saj je rada prihajala k slovenski sv. maši; nekaj časa je pela tudi pri zboru. Od nje smo se poslovili v lepem številu. Pesmi Ave Maria (Danica Ban) ter V nebesih sem doma (Slovenski fantje) sta kot topla molitev izzveneli v prošnje k Bogu za našo rajno Angelco. Iskreno sožalje domačim, posebej hčerki Anici, ki je z rajno mamo toliko let delila življenjsko bližino in toplino.

In še vabilo na letošnje BINKOŠTNO SREČANJE v KICHHELLEN, 23. maja. Duhovni del srečanja bo vodil letošnji srebrnomašnik in delegat msgr. Janez PUCELJ. Rojaki od blizu in daleč, lepo povabljeni in srečno!

STUTT GART:

Proslava dneva slovenske kulture v Stuttgartu

Prešeren in Slomšek iz oči v oči

V nedeljo, 7. februarja, je več kot sto slovenskih rojakov praznovalo slovenski kulturni praznik. Prireditelj večera je bilo Kulturno društvo Slovenija-Stuttgart, ki pa se ni omejilo le na predstavitev lika pesnika Franceta Prešerna, ampak je v spored vključilo tudi škofa Antona Martina Slomška, ki je prav tako pomembna osebnost za razvoj slovenske besedne kulture. Tako sta se obraza pesnika in škofa ob slovenskem nageljnu na panoju v dvorani župnije sv. Konrada dopolnjevala.

Spored je bil zanimiv in je trajal uro in pol. Najprej je predsednik kulturnega društva Slovenija gospod Anton Strojčan prisrčno pozdravil msgr. Janeza Pucelja iz Münchna. Nato je vse pozval k petju slovenske himne. Ob klavirski spremljavi Damjana Jejčiča je občinstvo navdušeno zapelo Žive naj vsi narodi... Nato je povezovalc sporeda prebral odlomek iz Prešernovega pisma staršem. Sledil je recital Prešernovih in Slomškovih pesmi v izvedbi Geroše Arko, Marije Petrič in Štefana Fabčiča. Prešerna so predstavili v pesmih Zapuščena, Nezakonska mati, Doktor in Dekletom, Slomška

Mati moja, venec pletem v zahvalo za ljubezen...

Katehetsko srečanje družin z otroki iz Oberhausna

Na tempeljski ploščadi v Jeruzalemu

Pred cerkvijo Božjega groba

pa s pesmima Ubogi otrok v fabrikah in Zlati časi. Dva glasbena vložka Francija Arha sta poživila glasovno igro recitatorjev.

Višek prireditve je bil govor dr. Marka Dvoraka iz Ulma. Z nizanjem Prešernovih umetniških stvaritev in Slomškovich ljudskih pesnitev ter naukov je zbrane rojake pritegnil k poslušanju.

Prešeren in Slomšek sta bila rodoljubna in domovinsko navdahnjena človeka. "Domovina pa niso zgolj gore, bregovi, kraji..., domovina so predvsem ljudje. Samo po njih je lahko neka zemljepisna enota **moja dežela**, moja domovina. In samo zaradi njih, med njimi in z njimi se v tisti deželi lahko počutiš doma, med svojimi, med tistimi, ki enako kot ti občutijo navezanost, ljubezen drug do drugega..." je dejal govornik.

Druga misel gospoda Dvoraka je zadevala vprašanje slovenske prihodnosti. Evropa ne bo poročstvo za obstoj našega naroda. Porok naše prihodnosti je lahko samo naša vsestransko močno živeta kultura, za katero smo vsi odgovorni. Danes uradna domovina premalo poudarja vrednote, za katere si je prizadeval Slomšek; on je v njih videl močno podlago za rast naroda in njegove kulture. Z močnim plaskanjem so

navzoče Slovenke in Slovenci dajali prav govorniku in vsem drugim ustvarjalcem programa.

Svojo domovinsko zavest in zavzetost za kulturno ustvarjanje so navzoči rojaki potrdili tudi s skupnim petjem pesmi **Slovenski nagelji**, katere besedilo in melodija sta nastali v Stuttgartu v času, ko je zorela ura slovenske samostojnosti. "Za dom cveti, za dom dehti, po soncu hrepeni, mu svobodo želi," se glasi refren te pesmi.

C. T.

Post smo začeli v Sveti deželi

Predstavniki slovenskih župnij Stuttgart, Reutlingen in Mennheim smo se od 13. do 21. februarja udeležili romanja v Sveto deželo. Pridružili smo se romarjem iz Slovenije, ki so jih vodili dr. Jurij Bizjak, profesor Svetega pisma, p. Peter Lavrih, komisar za Sveto deželo, in Bogomir Trošt. V skupini je bilo petnajst duhovnikov in dvajset katehistinj ter dvainšestdeset drugih romarjev. Prvi dan smo doživljali puščavo. Pot nas je vodila prek Beeršebe, (kjer je Abraham izkopal vodnjak in od koder je odšel, da bi daroval sina Izaka. V tem kraju je Izak podelil blagoslov sinu Jakobu...) do Mrtvega morja, kjer smo se tudi "na-

solili" in ohladili, pa prek Masade in Jerihe v Jeruzalem. V treh dneh smo si ogledali glavne znamenitosti Jeruzalema, Betlehema in okolice. Doživeli smo božič in veliko noč - s krvavimi žrtvami, kot ob času naselitve, ko so prišli iz egiptovske sužnosti. Ustavili smo se v Sihemu in pili vodo iz Jakobovega studenca, nad katerim gradijo grški kristjani mogočno cerkev. Tudi v starodavni Sebastiji - Samariji, nekdanji prestolnici, ki pa je danes - vsa v ruševinah - še vedno prekrita z zemljo, smo se ustavili in prisluhnili glasu prerokov, Janeza Krstnika in apostolov, ki tam še vedno odmevajo ob šepetu vetra med mogočnimi stebri in zidovi.

Zadnja dva dneva romanja sta bila posvečena Nazaretu in Jezusovi ožji domovini: Kana Galilejska, Gora blagrov, Kafarnaum, Galilejsko jezero, pa gora Karmel in sredozemska obala...

V pripravi na sveto leto 2000 nam bo to romanje gotovo pomagalo bolj razumeti dogodek, ki se imenuje

"JEZUS KRISTUS" in je prelomil zgodovino človeštva. Angelov pozdrav ter sporočilo, ki ga je prejela Marija in nanj z vso ponižnostjo in pripravljenostjo odgovorila: "Zgodi se mi po tvoji besedi", odpira pot Božji besedi, ki se je učlovečila in med nami naselila.

J. Š.

slovenski Avsenik na Nizozemskem". Njegova harmonika se je oglašala na vseh prireditvah. Ponosen je bil na družinski trio "Pa-To-Fra", prek katerega je tudi drugim podarjal svojo glasbeno nadarjenost. Kar 35 let je bil član krajevne pihalne godbe. Ob bogastvu njegovega srca za slovensko glasbo in kulturo sta se poleg sinov navduševali tudi snahi Marion in Brigitte ter vnuki Michelle, Jill, Marianka in Daviana; vse sodelujejo pri otroškem zborčku Škrjanček in občasno tudi ministrirajo.

Sin Toni vodi slovenski zbor Zvon ter sklada izvirne cerkvene in narodne pesmi.

Od dragega rojaka in prijatelja smo se v velikem številu poslovili 13. februarja. Velika cerkev je bila polna - našli so 450 navzočih. Med številnimi domačini je bilo veliko Slovencev iz Nizozemske in Belgije. Sveto mašo v obeh jezikih je obogatilo petje treh zborov pod vodstvom Tonija Kropivška. Zvon je zapel: Marija skož' življenje, O srečni dom, Oče naš, Vigred, pri pesmi Večerni zvon pa se mu je pridružil tudi nizozemski zbor The Anthony singers, ki je prepeval Marijino sveto mašo 1997 skladatelja Tonija. Tukaj je v navadi maša 6 tednov po smrti, in ta bo prav na veliko noč v cerkvi sv. Cornelija v Heerlerheideu ob 7.30, ko je slovenska velikonočna procesija.

Dragi Toon, ne le Tvoji domači, vsi Te želimo ohraniti v hvaležnem spominu. Počivaj v miru v rojstni nizozemski deželi pod slovenskim cvetjem!

HEERLEN

Slovensko pevsko **društvo Zvon** se je 20. februarja zbralo **na letni skupšči-**

ni. Od 39 članov jih je prišlo kar 33. Pod vodstvom g. Huuba so pregledali delo preteklega, zelo ustvarjalnega leta. Najprej pa so se spomnili štirih svojih pokojnih članov, ki so se poslovili v letu 1998.

Z zadovoljstvom so pregledali svoje delo. Imeli so 33 vaj, peli so pri 10 slovenskih mašah, štirikrat so se udeležili slovenskih šmarnic, pri katerih vedno pojemo litanije, kakor jih poznamo le Slovenci, prepevali so na nekaj pogrebih, udeležili so se nastopa slovenskih zborov iz Evrope v Essnu, priredili so slovenski dan, odbor pa se je zbral na 7 sestankih. Imajo se res s čim pohvaliti. Nihče naj jim ne bo nevoščljiv, ampak naj jih skuša posnemati. V Družini bo objavljen natančen spored njihovih nastopov po Sloveniji po veliki noči. (Ko tole pišem, še nimajo natančnega sporeda.)

Lojze Rajk

N I Z O Z E M S K A

GELEEN

"Za tvojo skrb in trpljenje Bog ti daj večno življenje!" Tako so zapisali domači na spominski podobici ob smrti 67-letnega TOONA KROPIVŠKA iz Geleena na Nizozemskem; umrl je 9. februarja letos.

Spet je na žalost tako, da moramo pisati o slovesu dobrega in priljubljenega moža.

Rojen je bil leta 1931 v Sittardu na Nizozemskem. Najprej je delal v rudniku, nato pa v kemični industriji. Z ženo Štefi, rojeno Železnik, sta skupaj preživela 42 srečnih let. Vsa ta leta sta bila zvesta bralca Naše luči. Vsak dan sta skupaj molila po slovensko. **Toon je bil član slovenskega pevskega zbora Zvon in Slovenskega katoliškega društva sv. Barbare**. Ponosno je razodeval slovensko dušo in srce. S sinovoma Tonijem in Fransom je tukajšnjim Slovincem in tudi drugim vredno nadomeščal ansamble slovenske narodne glasbe, saj so mu rekli "naš

Š V E D S K A

Švedska kronika

Čas neverjetno beži. Kdo bi si mislil, da bomo kmalu praznovali največji dogodek v našem življenju, dan Gospodovega vstajenja in našega odrešenja. Velika noč mora odmevati v življenju kristjana tako, da ga bo ta dogodek napolnjeval z veseljem skozi vse leto, še več, to veselje mora kristjan deliti z drugimi.

Z Vstalim se srečujemo, kadar obhajamo sv. evharistijo in kadar smo

zbrani pri sv. maši. Naredimo vse, da bo nedelja spet Gospodov dan. Potrudimo se, da bomo vsako nedeljo praznovali malo veliko noč. Kaj bi dal, ko bi mogel danes doživljati nedeljo kot takrat, ko sem bil otrok. Ne samo da ni bilo na vasi nikogar, ki bi opravljal kakšno delo. Najprej sem doživljal nedeljo kot dan, ko je sonce posijalo praznično. Neka posebna svetloba in toplina je bila v njem. Vsa družina je že v soboto vse storila, da je bila nedelja praznik. Vsi smo šli v cerkev k sv. maši in pri njej sodelovali. Tako srečni in veseli smo bili. Kakšen Božji dar je torej nedelja. Sezimo po njem!

Krst

Simon Zupančič je bil rojen lani slovenskima zakoncema Jožetu in Katarini Zupančič, ki živita v Bohusu zunaj Göteborga. Po skoraj letu dni krščanskega zakona sta Katarina in Jože dobila Božji dar, sina Simona. Kmalu po rojstvu prvorojenca sta prosila za sv. krst, saj sta se zavedala, da je samo roditi otroka premalo. Želela sta, da bi njun sin bil deležen prerojenja iz vode in Svetega Duha, da bi tako postal Božji otrok in član Kristusove cerkve. S tem bi se

pridružil množici verujočih slovenskega naroda, katerih življenje temelji na krščanski kulturi. Na krst sta se duhovno pripravila s krstno katehezo na domu Simonovih staršev, pri kateri so se zbrali tudi njegovi botri. Krst je bil na prvo soboto v septembru v cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu.

Dušni pastir želi, da bi bil Simon vselej v ponos Bogu, svojim staršem in slovenski skupnosti na Švedskem. Staršem pa polaga na srce, da bi to mlado drevce pravočasno obdelovali, da bi dajalo dober in obilen sad, ki bo v veselje njim in Bogu. Čestitke vsem Simonovim v imenu Slovenske katoliške misije!

Pogreb

Silvester Čok

Ko se je 14. novembra slovenski dušni pastir vračal z jesenskega pastoralnega sestanka v Nemčiji, se je Čokova družina iz Göteborga odpravila s svojim hudo bolnim možem in očetom Silvestrom domov v Lokev pri Divači. Ta pot je bila težka, saj je Silvester prestal operacijo na glavi, vendar so domači slutili, da zanj ni več pomoči. Ker mu je bila domovina tako pri srcu, saj se je vedno rad

Pokojni Silvester Čok

vračal na svoj rojstni Kras, so njegovi domači sklenili, da se s Silvestrom podajo domov. Da, domov, saj sta si z ženo Ivanko ter s hčerkama Kristino in Heleno postavila lep in topel dom, v katerem so mnogi naši rojaki našli streho in toplino ter slovensko gostoljubje. Posebej so to gostoljubje občutili mnogi rojaki s Švedske in iz Slovenije, s katerimi je Silvester poleti osvajal slovenske planine in doživljal lepote raja pod Triglavom.

Silvester Čok je bil rojen 6. septembra 1941 v Lokvi pri Divači na slovenskem Krasu kot deveti, najmlajši otrok. To je bil čas italijanske okupacije slovenske domovine. Življenje na Krasu je težko. Kdor je občutil kraško burjo, ki obdela tudi kraški kamen, ta vé, kako težko in polno boja za preživetje je človeško življenje. Takšno trdoto je občutil tudi Silvester. Kdor je srečal pravega Kraševca, ta bi mogel reči skupaj z Jezusom: "To je človek brez zvijače," preprost, dober in plemenit v svojem srcu. Kot takšnega smo poznali tudi Silvestra. Morda je kdo ob njem občutil robotost. Toda kdor ga je le malo bolj poznal, ta je doživel njegovo mehkobo in lepoto Božjega otroštva, njegovo veselje in smisel za

Krst malega Simona

pristni humor ter voljo do dela in življenja.

Otroštvo in zgodnja mladost je preživel v rojstnem kraju. Po osnovni šoli se je zaposlil v mizarskem podjetju v Divači. Po odsluženi vojaščini se je zaposlil kot voznik v Koprju. Kmalu pa ga je življenjska pot popeljala v Italijo in od tam na Švedsko, kamor je prišel leta 1965. Takoj se je zaposlil v SKF-tovarni ležajev, za nekaj let. Od tam je šel v Pripps v pivovarno. Leta 1970 je našel svojo zadnjo zaposlitev v Strålforsu, kjer je izdeloval nalepke za zdravila. To delo je opravljal vse do hude bolezni, ki ga je lani priklenila na posteljo. Stregla in pomagala mu je žena Ivanka, s katero sta se srečala še v Sloveniji in se kasneje na Švedskem poročila. V zakonu sta prejela hčerki Kristino in Heleno, ki sta mami in očetu stali ob strani, posebej ko je bil Silvester križ najtežji. Lansko poletje je bil Silvester na težki operaciji, ki jo je sicer dobro prestal in je domačim vlila novo upanje. Ileseni pa se je stanje tako poslabšalo, da žal ni bilo več pomoči. Zato so se njegovi skupaj z njim podali domov, kjer je Silvester med svojimi domačimi 15. januarja 1999 zaspal v Gospodu.

Pogreb pokojnega Silvestra je bil 17. januarja v Lokvi pri Divači.

Slovenski dušni pastir se zahvaljuje Silvestrovim domačim in vsem, ki ste jim stali ob strani. Hvala vsem, ki ste se Göteborgu udeležili v sv. maše zadušnice in maše ob 30. dnevu, ter vsem, ki ste darovali za sv. maše, cvetje in sveče za pokojnega Silvestra.

Dragi Silvester:

Skrb, delo in trpljenje
Bilo tvoje je življenje.

Ljubil si svoj rodni kraj,
tam odšel si v večni raj.
Zdaj tam mirno spiš,
a v naših srcih še živiš.

S temi mislimi, z molitvijo in z zahvalno v srcu za vse dobro in plemenito, kar je Silvester storil za družino in za slovenstvo v Göteborgu, se slovenska skupnost poslavlja od svojega rojaka.

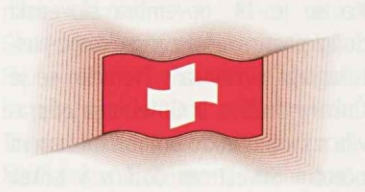
Mirno počivaj v svoji rodni kraški zemlji in skupaj z drugimi čakaj vstajenja od mrtvih ter poveličanja!

Så liten plats en människa tar på jorden, mindre än ett träd i skogen.

Så stort tomrum hon lämnar efter sig.

En hel värld kan inte fylla det.

Zvone Podvinski

Š V I C A

Srečanje z Abrahamom

Rojstni dan naše rojakinje iz Wila, ge. **Tončke GOLIČNIK**, nas je najprej v večjem številu zbral v St. Gallenu pri sv. maši, ki se je darovala v zahvalo in priprošnje ob 50. rojstnem dnevu, nato pa še v župnijskem domu pri pogostitvi. PRIJATELJSTVO JE KOT DREVO, KI TI DAJE ZAVETJE. Ta misel Samuela Taylorja Coleridgea ni bila le izpisana na pogrinjkih, temveč jo je potrjevalo naše druženje. Večer je potekal v prijetnem razpoloženju ob dobrotah, ki jih je slavljenska, poklicna kuharica, pripravila. Minilo je petdeset let, ko je na 1000 m visoko, na gorski kmetiji pri Gostečnikovih v

Šmihelu nad Mozirjem prijal na svet prvi od petih otrok in tudi edini, ki je odšel v svet. Bilo je leta 1971, ko je 22-letna stopila na švicarska tla. Od doma je kot doto ponesla globoko vernost, ljubezen do slovenske zemlje in ljubeč odnos do svojih domačih. Vseskozi ji je bila pri ohranjanju materine in očetove dote v oporo slovenska sv. maša in prijateljevanje s slovenskimi rojaki. Pa ima prej daleč kot blizu do slovenske sv. maše. Želimo ji, da bi tako ostalo in da bi ji Bog naklanjal zdravja, ki ga še najbolj potrebuje! In ne nazadnje, da bi se še naprej urešničevala tista misel, ki si jo je izbrala za svoje praznovanje!

Prešernov dan v Bernu

Letos ni razgibal samo slovenskih rojakov v Švici in Kneževini Lihtenštajn ter iz Vorarlberga v Avstriji, temveč je **odmeval tudi v matični domovini**. Čeprav je praznovanje dneva slovenske kulture sicer v domeni slovenske misije, je letos potekalo pod pokroviteljstvom Veleposlaništva Republike Slovenije v Bernu. Po prizadevanju veleposlanika dr. Buserja, ki je pridobil za sodelovanje predsednike vseh slovenskih društev, se nas je zbralo v veliki avli bernske univerze na praznovanju toliko slovenskih rojakov, kot še nikoli. Našteli smo jih 340. Prvič, da so bili zastopani rojaki iz nemškega, francoskega ter italijanskega dela Švice, iz Kneževine Lihtenštajn in avstrijskega Vorarlberga pa tudi iz Francije.

Kulturni program je pripravila iz izvedla skupnost učiteljev dopolnilnega pouka slovenskega jezika in kulture skupaj z učenci. Pozdravne nagovore so imeli dr. Buser, predsednika državnega zbora Republike Slovenije Janez Podobnik in Mihaela

Logar, državna sekretarka Urada Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu. Recital slovenskih sonetov od Prešerna do danes je obsegal izbor dvanajstih slovenskih sonetov in izzvenel v Magistrale še v nemškem, francoskem in italijanskem jeziku, za vse druge jezike pa v esperantu. Program je spremljala harfistka mag. Valentina Hrobat. Sledil je koncertni nastop Goriškega okteta VRTNICA iz Nove Gorice, ki je zapel umetne in ljudske pesmi evropskih narodov ter slovenske domoljubne pesmi.

Po končani prireditvi in pogostitvi na univerzi sem ob navzočnosti visokih gostov iz domovine ter predstavnikov slovenskih rojakov blagoslovil nov prostor na veleposlaništvu, ki bo namenjen tudi srečevanju in druženju slovenskih rojakov. Ljubljanski DNEVNIK je v torek, 9. februarja 1999, objavil članek novinarja Tonija Perića s pompoznim naslovom MAŠA NA AMBASADI in napovedal diplomatski škandal. Piše o presenečenju in strmenju gostov, ki jih je na ambasadi namesto pogostitve čakala maša, o meni, ki sem se sprva nekoliko upiral zaradi veliko napisane besede vrag v Prešernovem verzu, ki je bil izpisan na steni nad

improviziranim oltarjem, češ da pod to besedo (ne verzom) težko mašujem, a sem se na koncu uklonil... Sploh je članek poln laži in zavajanja.

Sprožil je nesluteno medijsko vojno. Na novinarski konferenci, ki so ji prisostvovali številni novinarji, je še isti dan vodja službe za stike z javnostjo pri Ministrstvu za zunanje zadeve g. Branko Zupanc potem korektno seznanil navzoče z dogajanjem in zatrdil, da dogodek ni v nasprotju ne s slovensko ustavo ne z mednarodnim konvencijami o diplomatski službi. Ob 22.00 uri je nato v Odmevih na TV Slovenija nastopil zunanji minister dr. Frlec. Dogodek je označil za "zelo neobičajen". Na vprašanje novinarje Mojce Širok, ali bo ministrstvo sprejelo kakšne ukrepe zoper veleposlanika Buserja, je odgovoril: "O tem bomo morali še razmisliti in videti, kaj pravzaprav to pomeni. Osebo sodim, da je akt bil, bi rekel, neprimeren za dostojanstvo državnih prostorov." "Kaj to pomeni? So možne sankcije?" je spet vprašala novinarka. "Tega vam danes ne morem komentirati," se je glasil ministrov odgovor.

Ali bo veleposlanik dr. Buser zaradi blagoslovitve dobil razrešnico in bo moral zapustiti Švico, ne vem.

Posledica pa je, da je generalni sekretar Ministrstva za zunanje zadeve izdal posebno navodilo vsem vodjem diplomatsko-konzularnih predstavništev in jih opozoril na razlago protokolarnih pravil o sodelovanju predstavnikov verskih skupnosti ob odprtju objektov, pri katerih sodeluje državni protokol oz. drugih objektov (šole, bolnišnice idr.), katerih investitor je država, da predstavniki verskih skupnosti dejavno ne sodelujejo in naj ne bi opravljali verskih obredov. Na Ministrstvu za zunanje zadeve dodajajo, da je veleposlanik Buser ravnal po lastnem preudarku in tega navodila ni poznal.

Kakorkoli že, mirno lahko zapišem, da za dejanjem blagoslovitve stoji tisoče slovenskih rojakov, neredki so g. veleposlaniku čestitali za pogumno dejanje in mu izrazili vso moralno podporo. Njegova priljubljenost med slovenskimi rojaki se ni zmanjšala in spoštovanje do njega se je samo še povečalo.

Rad bi pa slišal odgovor ministra Frleca na vprašanje direktorja in glavnega urednika DRUŽINE dr. Grila: "Smo verni Slovenci postali garjavi, minister Frlec?"

p. Robert Podgoršek

Sporni improvizirani oltar na veleposlaništvu v Bernu

Slavljenka ga. Tončka Goličnik pri sv. obhajilu

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Program za veliki teden v Parizu

Od cvetne do velikonočne nedelje nas bo z duhovno obnovno vodil g. Lojze Gajšek (lazarist).

Program je sledeč:

Cvetna nedelja

Srečanje ob 15.30

Tema: Izzivi Kristusa v današnjem svetu

Sv. maša ob 17. uri

Veliki četrtek

Srečanje ob 20. uri

Tema: Evharištija je zrelost za medčloveške odnose

Sv. maša ob 21. uri

Veliki petek

Srečanje ob 20. uri

Tema: Trpljenje je klic k osebnemu očiščenju srca in vesti

Obredi velikega petka ob 21. uri

Velika sobota

Srečanje ob 21. uri

Tema: Kristusovo vstajenje je up človeka

Sv. maša ob 22. uri

Velika noč

Sv. maša ob 17. uri

Vsaki dan bo priložnost za zakrament sprave!

CHILLEURS-AUX-BOIS

Skupna maša bo na velikonočni - vüzemski - ponedeljek ob pol enajstih dopoldne. Eno uro pred mašo bo priložnost za zakrament sprave. Pridite malo prej, da bomo pripravili pesmi in liturgijo. Vabljeni!

MÉRICOURT

Velikonočni obredi v Méricourtu

Cvetna nedelja, sv. maša ob 10. uri

Veliki četrtek, sv. maša ob 20. uri

Veliki petek, liturgija velikega petka ob 20. uri

Velika sobota, sv. maša ob 20. uri

Blagoslovitev jedil ob 11. uri in po sv. maši

Velika noč, sv. maša ob 10. uri

HRVAŠKA

ZAGREB

Duhovna sekcija Antona Martina Slomška pri Kulturno-prosvetnem društvu Slovenski dom v Zagrebu vabi k slovenski maši, ki bo v nedeljo, 11. aprila, ob 15.30 v zagrebški katedrali. Sv. maša bo v zahvalo blaženemu kardinalu Alojziju Stepincu za pomoč izgnanim Slovincem med drugo svetovno vojno. V aprilu bo slovenska maša še v nedeljo, 25. aprila, ob 17. uri v kapelici Ranjenega Jezusa na Trgu bana Jelačića.

NEMČIJA

MÜNCHEN - svete maše aprila in maja

SLOVENSKA MAŠA je vsako nedeljo ob 16.30 v cerkvi sv. Duha na Tal zraven Marienplatz. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je ob 16.00 MOLITEV ZA MIR IN DUHOVNE POKLICE. V maju bodo maše spet po poletnem redu ob 17.30.

Veliki četrtek, 1. aprila. Maša ob 19.00 v župnišču.

Veliki petek, 2. aprila. Križev pot ob 15.00 v župnijski kapeli.

Velika sobota, 3. aprila. Blagoslov jedil ob 19.00 v župnišču. Velikonočna vigilija ob 22.00 v župnijski kapeli.

Velika noč, 4. aprila. Slovesna maša ob 16.30 pri sv. Duhu.

ŠOLA bo 17. in 24. aprila od 9.00 do 11.30 v župnišču.

GENERALKA za materinski dan bo 8. maja ob 9.00 v dvorani na Blumenstrasse.

MATERINSKI DAN bo 9. maja. Otroška igrice Obuti maček bo po maši ob 18.30 v dvorani na Blumenstrasse.

VERSKI POGOVORI bodo v nedeljo, 18. aprila (18.00), in 16. maja (19.00) po maši v župnišču.

SREČANJE STAREJŠIH bo v četrtek, 29. aprila, in 27. maja ob 15.30 v župnišču.

Waldkraiburg v soboto, 10., in 24. aprila (izjemoma 2. in 4. sobota!) ter 8. in 22. maja ob 19.00 v cerkvi Kristusa Kralja. Pred mašo možnost za spoved.

Rosenheim v nedeljo, 11. in 25. aprila ob 11.15 ter 9. in 23. maja v cerkvi pri pokopališču. Pred mašo priložnost za spoved.

Freilassing v nedeljo, 11. aprila in 9. maja ob 16.00 v župnijski cerkvi

STUTTGART: Svete maše aprila in maja:

STUTTGART - Sv. Konrad: 1. (ob 19.00), 3. (ob 22.00), 4., (vel. noč). 11. in 18. april ter 2., 9., 16. in 30. maj, ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 4. april in 2. maj, ob 10.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 11. april in 9. maj, ob 9.30

SCHORN DORF: kapela-sestre: 18. april in 16. maj, ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 18. april in 16. maj, ob 11.00

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian, SOBOTA: 24. april in 22. maj, ob 17.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 25. april in 23. maj, ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 25. april in 23. maj, ob 17.00!

Sobotna šola: Stuttgart: 17. in 24. aprila ter 8. in 15. maja, od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 4. aprila in 2. maja, ob 9.00.

Tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle - enkrat tedensko (od 19.30 do 21.00)

Pevska vaja za mlade ob petkih zvečer (19.00 - 21.30)

Nogometna skupina: trening ob ponedeljkih zvečer (19.00 - 21.00)

3. 4. Velika sobota: Blagoslov velikonočnih jedil: Böblingen ob 14.00, Esslingen ob 16.00 in Stuttgart ob 18.00 (ter zvečer po obredih ob 22.00).

4. 4. Velika noč: slovesna praznična sv. maša ob 16.30 v cerkvi sv. Konrada

5. - 10. 4. "Delovni tabor" v Berlinu in okolici - za mlade (mednarodna skupina)

23. - 25. 4. Nogometni turnir in srečanje za mlade v Sloveniji

1. 5. Šmarnice na Hohenrechbergu - ob 15.00

8. 5. Šmarnice v Neusasu (Weissbach) - pri Schoentallu

9. 5. Materinski dan in Stuttgartu

23. 5. "Binkoštno srečanje" na Kalobju pri Šentjurju

29. 5. Chimsee: K skupnim koreninam: Srečanje Slovencev iz Nemčije (Evrope) in iz domovine ter Bavarcev - ob 12.50. obletnici krsta slovenskih knezov Gorazda in Hotimirja (münchenski kardinal Wetter in vsi slovenski škofje...)

Slovenski dom: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek, od 9.00 do 12.00, torek, sredi in petek tudi od 16.00 do 19.00, ter vedno po maši oz. po dogovoru.

Konzularni dnevi - Sophiestr. 25/II:

8. in 22. aprila in 6. ter 20. maja, (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 0711/640-10 31 /32/ ali 80045 München, Lindwurmstr. 10, tel. 089/ 543-98-19.

Slovenski muzikanti Sindelfingen vabijo na tekmovalno harmonikarjev, ki bo v nedeljo, 24. 4. popoldne v Sindelfingen-Darmsheimu. Prijave: 07031/87 41 96.

REUTLINGEN: Sv. maše aprila in maja:

Bad Urach, St. Josef: 4. (vel. noč ob 14.30!) in 17. aprila ter 15. maja, (ob sobotah!) ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 11. in 25. aprila ter 9. in 30. maja, ob 19.00.

Hohenrechberg: Šmarnice: 1. maja, ob 15.00

Pisarna: Krämerstr. 17, je odprta ob četrkih od 15.00 do 18.00 oz. po dogovoru!

Kristo Srienc: SPRTA BRATA

Trem izvidnikom je bilo ukazano, naj iz določene točke opazujemo ves morebitni nočni promet preko mosta. Molčali smo, zamaknjeni dol na reko. Vsak se je mudil v svojih mislih. Moje so pohitele domov. Ker so pa našle dom, zame zaprt, so pohitele naprej ter se ustavile pri Dorici. Verjeto že mirno spi v svoji kamrici ter sanja o svojem Marku. Napol glasno sem pri tej misli vzdihnil. Tovariš Slavko me je vprašujoč pogledal.

Gotovo je bilo že precej preko polnoči, ko se je pojavila senca.

"Stoj!" - "Geslo?"

Senca je obstala, povedala geslo. Spoznali smo kurirja Jurčka, zelo zanesljivega fanta. Vedel sem, da je izredno spreten vohun, da pozna vse skrite steze in prehode preko razmejivne črte.

Po kratkem službenem poročilu je stopil k meni ter potegnil iz za bluze pomečkano pismo ter mi ga stisnil v roko. Prepričan sem bil, da je od Dorice. Hlastno sem segel po njem. Komaj sem čakal, da bi bil sam in bi ga mogel odpreti ter nemoteno prebrati.

Zdelo se mi je, kot bi opojno sladki vonj cvetoče ajde prihajal s polja ter polzel na pismo, ki sem ga kot dragocen zaklad stisnil v roki. Rad bi ga bil odprl, toda bilo je še pretemno, da bi ga mogel prečitati. Ko se je komaj začel delati prvi dan, več nisem zdržal. Stopil sem malce stran, s tresočo roko odprl umazani ovoj in buljil v razgrnjeni papir, iskaje Doričino znano pisavo.

Namesto nje sem naletel na neznane okorne, nervozno načeckane, komaj čitljive beležke: "Marko! Ne ustraši se! Dorico, ker se ni hotela vdati propalemu pohotnežu, je ljudska soldateska s silo odvlekla s sabo, ne vemo, kam. Rešiti je nismo mogli. Soldateska je grozila, da naju z atom na mestu ustrelji, če se ganeva. Že tri dni zaman poizvedujemo po njej. Bodi pripravljen na vse! Doričina mama."

Pod nogami so se mi zamajala tla.

- Bodi pripravljen na vse! je odmevalo v porajajočem se jutru, ki se je še borilo med temo in svitom; med meglo, ki je zahrbtno lezla iz zareze ob reki, in zadnjo zvezdo na nebu. V meni je bila noč. Slišal sem le grozeče hrumenje

Drave pod sabo in zamolklo gromenje bližajoče se nevihte.

- Bodi pripravljen na vse!

Videl sem Dorico, kako se s pojemajočimi močmi otepa nasilneža.

Bil sem slep za jutranji čudež prebujanja narave, gluha za ptičje petje, gluha za službeni opomin svojega tovariša Toneta, da je skrajni čas za odhod. Kot bi se zbudil iz globokega sna, sem se opiraje na tovariša vzravnal ter siknil: "Grem jo iskat!"

Pod nogami so se mi zamajala tla.

"Koga?" so se spogledujoč spraševali tovariši. Enakomerno so stopali po poljski stezi ter utonili za humškim hribom.

Ko smo v zgodnji uri dospeli v vas, smo srečali kar ob prvi, precej razkošno opremljeni hiši gospodarja, gostilničarja. Zadovoljno se je smehljajal ter si mel roke. Kazalo je, da mu leži nekaj pri srcu in bi to rad povedal.

"Vidite, kako je Bog dober; kar čez noč je nam 'zvestim Korošcem' obilno nasul potrebne mane, po vseh poteh tja do cerkvenih vrat. Samo zelena je v večini. Bog pač ve, kaj je za naš želodec potrebno," je pikro poudaril ter se hudomušno smejal.

Zares so bila vsa pota skozi vas na gosto posejana s plebiscitnimi propagandnimi letaki, malimi in večjimi, po

Četna nedelja med Slovenci na Švedskem

večini zelenimi. Le med dvema bajtama tik cerkve so prevladovali beli listki.

Župnik je ravno odklepal cerkev, verjetno, da bi maševal. Začudeno se je pred vstopom še enkrat ozrl naokrog.

"Vsako noč ista komedija," je zamrmral.

Če bi bil mogel razbrati vse njegove tedanje misli, bi najbrž izzvenele v vprašanje: - Gospod, ali nisi vsejal tod samo dobrega semena; od kod torej ljulka?

- Sovražnik je to storil, ko so ljudje spali.

Župnik je izginil v cerkev. Zaskrbljen je obstal pred oltarjem sv. Boštjana. Trudil se je, da bi se zbral. Pred s puščicami ubitim mučencem je spoznaval: - Če se vihar dan za dnem zaletava v drevo, ga izruva, izkorenini, ali pa ga tako utrdi, da mu ni več kos!

V tej mučni negotovosti nisem več vzdržal. Preveč me je skrbelo Doricina usoda. Zaupal sem zadevo kapetanu ter ga zaprosil za kak dan dopusta.

Kapetan je bil očetovsko dober, a tudi zelo previden človek.

"Kaj prinašaš, dobro ali slabo?"

"Fant," mi je dejal, "poznam te sicer kot dobrega izvidniškega vojaka. Toda mlad si še in v zaljubljenosti je človek večkrat slep in gluhi. Brez točnega načrta bi bilo iskanje tvojega dekleta zelo tvegana stvar. Lahko se zgodi, da te "Volkwehr" ustrelji. Nikakor ne hodi na pot v vojaški obleki. Obleci preprosto delavniško obleko ter se izogibaj srečanja z vojaščino. Čez tri dni dopusta se vidiva! Izrabi svoje izvidniške sposobnosti. Želim ti obilo sreče. Vrni se zdrav; mi te potrebujemo!"

Trdno prepričan, da v treh dneh najdem Dorico, sem tisto dopoldne odhajal iz kapetanove pisarne.

Stric Grabnar, brat mojega očeta, imenovali so ga "dravski stric", je imel mlin blizu izteka Vistrice v Dravo. Mlel ni samo za kmete tostran reke, tudi podravski kmetje so radi pripeljali žito v Grabnarjev mlin. Zato je napravil majhen brod, potegnil žico preko Drave ter kupil star, še dobro ohranjen čoln. Če bi bila Drava nizka in je bilo vreme mirno, je Grabnar tu pa tam prepeljal poleg žita tudi kako osebo preko reke. Ni bil samo dober mlinar, veljal je tudi kot izvrsten brodar. Dravski stric Grabnar ni odobral svoječasne neizprosne trdote svojega brata nasproti

meni. Ob priložnosti, ko sta se srečala, ga je pošteno oštel.

Grabnar je ravno prihajal iz mlina, ko sem zavil na dvorišče.

"Dober dan, stric!"

"Kaj prinašaš, dobro ali slabo?"

"Prej slabo kot dobro!"

"Fant, pojdiva v sobo; že leto dni se nisva videla. Danes prespiš pri nas. Jaz ti ne zamerim, da si se zaljubil. Saj slehernega normalnega človeka srce prej ali slej premaga!"

Ta pripomba me je silno zbolela. Ko sva se usedla, sem vzel iz žepa pomečkani papir ter dejal: "Stric, beri in mi svetuj!"

Stric je preletel vrste enkrat, še drugič, se zazrl vame, ter me vprašal: "Ali je ta Dorica tvoje dekle?"

"Je! Odločil sem se, da jo za vsako ceno poiščem. Živo ali mrtvo. Zato sem prišel k vam, da me neopazno spravite na ono stran Drave."

"In tam? Tam te bo Volkwehr ujela in likvidirala. To že zagadelj, ker si izvidniški kurir. Fant, rekel si, da jo poiščesh živo ali mrtvo. Če pa je recimo ne najdeš ne žive in ne mrtve?"

Grabnarju je zastala beseda, pogled je uprl predse v mizo.

Čez nekaj časa je skoraj izsilil iz sebe vprašanje: "Kakšna je ta tvoja ljubljena. Opiši mi jo nekoliko. Lahko se zgodi, da je kot brodar kdaj srečam. Včeraj, na primer..." Beseda mu je zastala.

(Frankfurt) Slikar samouk Boris Stiplovšek

(St. Gallen) Zbrani pri slovenski sv. maši

“Kaj, kaj je bilo včeraj?” sem planil kvišku. “Stric, povej, vse povej, kaj veš? Slutim, nekaj strašnega se je zgodilo. Ne zakrivaj, govori na vse sem pripravljen!”

Zagrabil sem ga za roko ter kar vpil vanj: “Povej, stric, vse povej, povej vso resnico!”

“Pravico imaš do resnice. Poslušaj torej. Bilo je proti večeru. S čolnom sem bil na onem bregu. Ko sem ravno porinil čoln od brega, zaslišim obupen krik: “Na pomoč!”

Čoln je ob mojem sunku bil že kakšnih pet metrov od brega, ko pribeži dekle s temnimi razpuščenimi, valujočimi lasmi le v razcefrani obleki, ter vpije: “Reši me, brodar, reši me tega nasilneža.”

Ker čolna nisem mogel takoj ustaviti, se je pomaknil še par komolcev naprej.

Dekle je planilo v vodo ter plitvino do čolna prebredlo. Na srečo je bila voda nizka. Spustil sem veslo ter ji pomagal, da se je povzpela v čoln. Vsa zasopla, s krvavečimi praskami na golih nogah in rokah je popolnoma onemogla padla na dno čolna.

“Vozi, vozi!” je še kriknila ter pokazala proti bregu.

Tam je prilomastil iz grmovja moški, sopeč kakor zver, ki preganja svojo žrtev.

Brez obotavljanja se je vrgel v vodo. Bil je dober plavač. Veslal sem, kar sem le mogel. Tedaj se mi je vodilo na žici zataknilo. Čoln je obstal in se sredi Drave nevarno zagugal. Tista zverina se je vedno bolj bližala. Dekle je spoznalo nevarnost. Planila je pokonci ter zagrabila za drugo veslo. Tedaj je zavezlaj na žici popustil. A bilo je prepozno.

Plavač je bil že tik za čolnom. Z nadčloveško močjo se je oprijel čolna. Še preden sem mogel proti tej strastni zverini kaj ukreniti, je bil že v čolnu. Otresel si je vodo z napol

nagega telesa, se izzivalno zarežal ter se spravil na dekle. Ta se ga je otepala, udarila nekajkrat z veslom. V silni rokoborbi se je dekle branilo močnejšega napadalca. Pri tem se je čoln močno zagugal. Dekle je izrabilo to priložnost in z vso silo potisnilo nasilneža iz čolna v vodo. Ta pa je med padcem še zagrabil dekle za rokav ter ga potegnil s seboj v vodo.

Dekle je še dvakrat kriknilo: “Marko! Marko!”

“Vozi, vozi!” je še kriknila ter pokazala proti bregu.

Še preden sem utegnil z veslom priskočiti dekletu na pomoč, da bi se ga oprijela in se rešila, je oboje teles požrla Drava.”

Stricu je zastala beseda. Planil sem pokonci, z rokami zakrilil po zraku ter vpil: Dorica, o moja Dorica!”

Nato sem se sesedel na stolu.

Nastala je moreča tišina: na eni strani tišina obupanca, ki je izgubil vse, na drugi strani molk človeka, ki išče tolažečo besedo, a je ne najde.

Spodaj pod oknom je enakomerno hrumela Drava ter zamolklo pela svojo nagrobno melodijo.

“In je nisi mogel več rešiti?” sem se prvi oglasil.

“Sledili so strašni trenutki. V dvoboju na življenje in smrt je potapljanca še nekajkrat pomolila roke iz vode, kot bi prosila pomoči. Nato so valovi Drave neusmiljeno zagnili svojo žrtev. Neznani nasilnež, se je kot izvrsten plavač kmalu pojavil nad vodo ter, kot bi se sploh nič ne zgodilo, odplaval nazaj na breg, od koder je prišel.”

Stric je umolknil, jaz pa sem si zakril obraz ter zaihtel kakor otrok. Debele solze so mi polzele preko rok na mizo.

Naenkrat pa sem zopet planil pokonci ter zavpil: “Stric, greva jo iskat, greva, greva!”

“Marko, pomiri se! Dorica ne najdeva več! Za njen grob ve samo Drava. Samo ona ga lahko izda. Toda Drava je glede tega molčeča: kar ugrabi, navadno ne izda več.”

Izjava deželnega zbora

Bilo je samo še dobra dva tedna pred glasovanjem. Prebivalstvo v obeh conah je zajela mrzlična vznemir-

jenost; to še prav posebej južno od Drave. Mnogo ljudi se ni moglo priboriti do jasne opredelitve.

Omahovali so, ali se naj odločijo za novo, še povsem neznano državo in s tem za veliko neznancko s "srbskim strašilom" ali za državo z mačehovskim licem, ki so jo že stoletja poznali predniki. Zamenjati nekaj že poznanega, navajenega za nekaj neznanega in povsem nepreizkušene- ga, pred to izbiro se je znašel slovenski človek na Koroškem.

V sebi je že skozi stoletja nosil tlečo ljubezen do rodne zemlje, do njene pesmi, v globino katere so segale njegove korenine ter iz te stare tradicije dajale naprej od roda do roda. Nemalo slovenskih ljudi na glasovalnem ozemlju se je šele konec septembra 1920 končno odločilo, da s svojim glasom potrdi Avstrijo kot svojo nadaljnjo domovino. Zadnji in odločilni nagib k tej odločitvi je povzročila slovesna izjava koroškega deželnega zbora dne 28. septembra 1920. V imenu vsega koroškega ljudstva je deželni zbor slovesno zajamčil koroškim Slovincem popolno kulturno svobodo z obljubo, "da hoče čuvati nad jezikovnimi in narodnimi posebnostmi slovenskih Korošcev zdaj in v vseh bodočih časih in da bo skrbel za njihov duhovni in gospodarski povzdig." In glavno načelo bodoče deželne politike da bosta sprava in pravičnost.

S tem se je koroška deželna vlada, sklicujoč se na vse ljudstvo, javno in za vse čase obvezala za uresničevanje slovesno danih obljub.

Tudi jaz sem skušal verjeti tej slovesni izjavi in z menoj je verjetno verovalo na tisoče mojih rojakov. Zdela se mi je tako obvezujoča in prepričljiva, ko da je nobena koroška oblast ne bo mogla nikdar več preklicati!

(Berlin) Jože Slavinec, Tone Vrabl in pevci iz Kompolj

(Herbolzheim) Blagoslov velikonočnega ognja

Dva dni po slovesni izjavi koroškega deželnega zbora, da jamči za vsestranski razvoj koroških Slovencev, sem imel službene opravke na lvniku, raztresenem gorskem naselju. Tam sem srečal štiri gospodarje in se z njimi pogovarjal. Prepričal sem se, kako resno so vzeli ti preprosti gorjanci uradne obljube koroškega deželnega zbora, dane slovenskemu ljudstvu. Vsi štirje so po vrsti soglasno zatrjevali, da jim, je odločitev 10. oktobra s to izjavo izdatno olajšana.

"Če nam jamči vlada vsestranski kulturni razvoj in nam daje za vse čase nepreklicno zagotovilo jezikovnega in narodnega razvoja, je s tem koroškim Slovincem zajamčena popolna enakopravnost v uporabi jezika v šoli, po uradih, sploh v javnem življenju. To je jasen dokaz, da hoče nemški brat v skupni domovini živeti s slovenskim v miru, slogi in mu za vse čase priznava vse življenjske pravice," je pričevalo modroval eden izmed njih za vse štiri.

"Kaj pa tedaj, če bi nemški brat lepega dne to svojo obljubo le prelomil, se je ne maral več zavedati?" sem navidezno ugovarjal, dasi sem se osebno strinjal z njih zrelo ljudsko modrostjo.

Obljube koroškega deželnega zbora so mnogim v njihovi tedanji neodločnosti dale odločilno direktivo, po kateri so se 10. oktobra ravnali.

Se nadaljuje

ALI STE VEDELI, DA:

- se je lani na Onkološkem inštitutu v Ljubljani zdravilo približno 8.500 ljudi. Pri moških se najpogosteje pojavlja pljučni rak, tumorji v vratu in glavi, relativno pogosti pa so še rak prebavil, rak na prostati in želodcu ter kožni rak. Slednji dve obolenji sta pogosti tudi pri ženskah, ki sicer najpogosteje zbolevajo za rakom dojke, čedalje pogosteje pa tudi za pljučnim rakom.

- je Zdenka Cerar nova generalna tožilka RS. Predlagala jo je stranka LDS in je bila izvoljena mimo volje koalicijske stranke SLS. Ta je skupaj s pomladnima strankama predlagala Barbaro Brezigar.

- je v Sloveniji na hemodializi (čiščenje krvi zaradi odpovedi ledvic) več kot 900 bolnikov in da so lani presadili kar 44 ledvic.

- se je lani, v primerjavi z letom 1997, za 14 odstotkov povečalo število pritožb zoper ravnanje policistov, kar naj bi bila posledica predvsem večje ozaveščenosti ljudi o njihovih pravicah ter občutno višjih kazni za prometne prekrške. Večina pritožb se je namreč nanašala prav na ukrepanje policistov v prometu.

- naj bi mestno občino Koper razdelil na štiri dele: ožje območje kopske mestne občine ter še tri nove občine (Ankaran-Škofije, Dekani in Šmarje-Marezige).

- pri ministrstvu za promet in zveze že pripravljajo predlog zakona o povračilu vložkov nekdanjim "neprostovoljnim" vlagateljem v telekomunikacijsko omrežje sedanjega Telekoma Slovenije. Po zbranih podatkih so krajevne skupnosti in posamezniki, da so dobili telefonske priključke, prispevali več kot 300 milijonov mark, če odštejemo priključnino, ki je ne bodo dobili povrnjene, pa še vedno več kot 200 milijonov nemških mark.

- je zaradi hudih težav in cenovnih neskladij pri prodaji grozdja in vina na širšem območju Haloz v ustanavljanju vinarska družba. Zanimivo je, da pobudniki za ustanovitev te družbe že vnaprej ponujajo in obetajo ugodnejše odkupne cene za letošnje grozdje, kot jih bodo ponudili drugi.

- so ob visokem jubileju, 50-letnici, v jeseniški bolnišnici s pomočjo pokroviteljev in drugih uredili nov pediatrični oddelek. V bolnišnici imajo 298 postelj, od tega 106 na kirurškem, 92 na internem, 20 na ginekološkem, 45 na otroškem in 5 na centralni intenzivni terapiji. Za bolnike skrbi 488 zaposlenih. Letno bolnišnično zdravijo več kot 11.000 bolnikov, opravijo pa vsaj 80.000 ambulantnih pregledov.

KAZEN

Nekdanji pacient, 37-letni Ljubljčan, je tožil Onkološki inštitut v Ljubljani za 17.360.000 tolarjev odškodnine, češ da je ob nezahtevni operaciji zaradi nepazljivosti in malomarnosti zdravnika kasneje ostal brez vranice.

Senat ljubljanskega okrožnega sodišča na civilnem oddelku je razsodil, da je za napako med operacijo kriv operater Onkološkega inštituta v Ljubljani in da je Onkološki inštitut pacientu dolžan plačati 8.360.000 tolarjev odškodnine.

POKOJNINA

Predlagana pokojninska reforma pomeni predvsem za ženske bistveno poslabšan položaj glede na sedanjo zakonodajo. Vse predlagane rešitve slonijo na podaljšanju potrebne pokojninske dobe in na višanju potrebne starosti za vstop v pokoj za ženske. Pri moških se povezuje starosti in pokojninske dobe ne spreminja in ostaja že od leta 1992 enaka.

Ženske bodo morale po predlagani pokojninski reformi delati dalj časa, delovna doba za moške pa ostaja nespremenjena. Vsi zavarovanci imajo enake možnosti olajšav za otroke, podobno je tudi z olajšavami zaradi zaposlitve pred 18. letom starosti. Čas vojaščine se moškim šteje kot delovna doba, ki se upošteva za vstopni pogoj, čas študija pa se šteje obema.

SEJE

Seje občinskih svetov so vse daljše in mukotrpejše. Temu primerno zatohle in zadušljive so tudi sejne sobe.

(Herbolzheim) Velikonočna vigilijska seja

Ubogi svetniki si morajo vsake toliko časa poplakniti grlo, če hočejo skozenj spraviti kakšno dragoceno besedo. A tudi pri pijači ni svetniške enakosti. Medtem ko imajo na novomeških sejah svetniki pred sabo sok in mineralno vodo, v Žužemberku pijejo sok, v Šentjerneju radensko, v Škocjanu stekleničeno navadno vodo, v Mirni Peči in Dolenjskih Toplicah pa še te ne. Bolj kot to, kaj pijejo svetniki na začetku mandata, bo zanimivo videti, kaj jim bodo ljudje natočili ob koncu.

ZDRAVSTVO

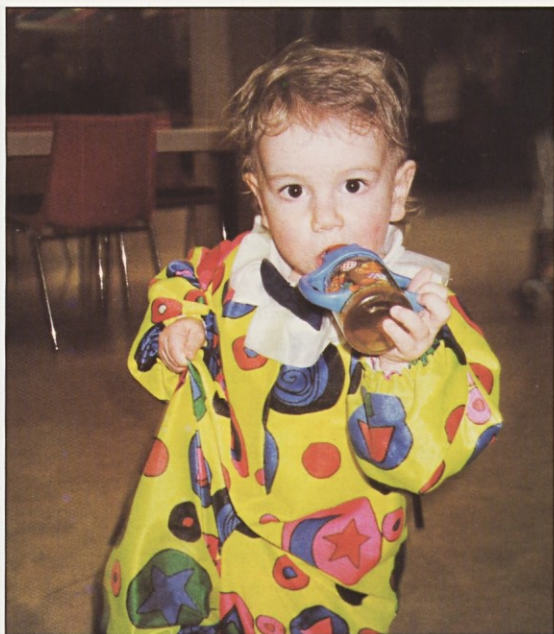
Slovenija se je v raziskavi o zdravstvenem stanju v 35 evropskih državah, pripravila jo je raziskovalna revija The Economist Intelligence Unit iz Londona, uvrstila na sedmo mesto. V Sloveniji so stroški za zdravstvo za več kot polovico nižji kot v večini evropskih držav. Slovenija namreč v ta namen letno porabi 1.200 mark na prebivalca, Nemčija pa kar 3.000 nemških mark.

Pred Slovenijo so se uvrstile Švedska, Finska, Norveška, Italija, Švica in Avstrija, naša država pa je med drugimi prehitela Veliko Britanijo, Nemčijo, Irsko, Francijo in Belgijo.

Po objavljenih podatkih Slovenija v pozitivnem smislu izstopa predvsem po splošni stopnji umrljivosti, pa tudi posebej po umrljivosti dojenčkov, mater ob porodu ter umrljivosti zaradi nalezljivih boleznih, slabše pa smo se odrezali na področjih, ki so stvar stroke, torej pri stopnji

(Manheim) Pelin za velikonočno vino

(Frankfurt) Na pustovanju je vztrajal do konca.

umrljivosti zaradi bolezni srca in ožilja ter stopnji umrljivosti zaradi novotvorb.

OBRAZCI ZA DOHODNINO

V večini gorenjskih papirnic, ki so se za ta posel dogovorile s pooblaščenimi založbo, so obrazec za napoved dohodnine za leto 1998 prodajali po štirideset tolarjev. Drobci, bi lahko rekli, če ...

Obrazec za napoved dohodnine za leto 1997 so prodajali po petnajst tolarjev. Za ekskluzivno založništvo teh obrazcev sta se neusmiljeno bojevali dve založbi - v tako majčkenu državi, kot je naša, je poldrug milijon visoka naklada neke tiskovine pač silno zanimiv posel.

Obrazci za napoved dohodnine za leto 1996 so bili - oh, saj skorajda ne more biti res - brezplačni. Tedaj je država krila tudi strošek provizije za plačila dohodnine na poštah.

ŠTIPENDIJE ZA PRIHODNJE ŠOLSKO LETO

Ministrstvo za šolstvo in šport je za študijsko leto 1999/2000 razpisalo 400 štipendij za študentke in študente, ki niso v delovnem razmerju ali prijavljeni kot

iskalci zaposlitve in se bodo po končanem študiju zaposlili v javnih vzgojno-izobraževalnih zavodih.

Najmanj sto štipendij bo dodeljenih za študijska programa razredni pouk in vzgojitelj predšolskih otrok ter najmanj 270 štipendij za enopredmetne in dvopredmetne pedagoške študijske programe matematike, fizike, slovenskega jezika in književnosti, angleškega jezika in književnosti, nemškega jezika in književnosti, računalništva z matematiko ter glasbene pedagogike.

Rok za oddajo prijav je 30. september 1999. Dodatne informacije dobijo kandidati na ministrstvu za šolstvo in šport.

KANAL

'Biser ob Soči', kot imenujejo starodavni Kanal z mnogimi zgodovinskimi znamenitostmi, propada zaradi čedalje gostejšega prometa. Z začetkom posodabljanja elektrarne Doblar in z izkoriščanjem gramozov v tolminski separaciji za potrebe gradbeništva na Goriškem se skozi kraj ves dan valijo kolone tovornjakov. Obvoznica je zato nujna.

Skupina Kanalcev je zato že pred tremi leti s podpisom peticije opozorila na kaotični promet in s tem na uničevanje starega mestnega jedra. Na občini so jim prisluhli in s posredovanjem pri pristojnih državnih organih so

(Bern) Blagoslovitev novih prostorov veleposlaništva RS

(Frankfurt) Utrinek z razstave

pripravili idejno zasnovo za obvoznico z novim mostom pri Kanalu. Obvoznico naj bi začeli graditi prihodnjo pomlad. Kot ocenjujejo, bo obvoznica skupaj z gradnjo mostu stala vsaj 650 milijonov tolarjev.

KRANJ

Je že tako, da so mesta čedalje bolj zatrpana s parkiranimi vozili. Vozniki se jezijo, da je parkirišč premalo, odgovorni v občinski upravi pa zatrjujejo, da težava ni v številu parkirišč, ampak v kulturi voznikov, ki se najraje pripeljejo skoraj do vrat in poiščejo brezplačno parkirišče. Mnogi domačini se radi jezijo nad prometnim neredom, ki že leta vlada v starem delu mesta Kranja. Po njihovih besedah človek sploh ne opazi, da je v tem delu mesta vožnja omejena, saj se vanj še zdaleč ne pripeljejo le stanovalci in dostava. Zasedena so vsa parkirišča ter vsi možni prazni koticiki, tako da stanovalci marsikdaj sploh ne morejo do svojega doma oziroma parkirišča.

LJUTOMER

Med lani obravnavanimi cestnoprometnimi kršilci v Ljutomeru in okolici je bilo 730 takih, ki so vozili pod vplivom alkohola, od teh jih je 510 testiranje zavrnilo. Dvestodesetim so odvzeli voziško dovoljenje za določen čas, večinoma je šlo za prekrške po starem zakonu.

Lani so obravnavani pri sodniku za prekrške v Ljutomeru plačali skupno nekaj čez 61 milijonov tolarjev kazni in 24,5 milijona za stroške postopka, skupno torej več kot 85 milijonov tolarjev. Seveda pa se številni izmikajo plačilu kazni zaradi najrazličnejših okoliščin. Tako je tamkajšnji sodnik za prekrške več kot sto kršiteljem denarne kazni spremenil v zaporne.

POJASNJEVALNO PRIREDJE

1. PO DVE ENOSTAVČNI POVEDI STRNI V POJASNJEVALNO PRIREDJE:

Zgled: *Srce ob vsakem udarcu požene po žilah sto kubičnih centimetrov krvi. To je šest litrov na minuto. - Srce ob vsakem udarcu požene po žilah sto kubičnih centimetrov krvi, to je šest litrov na minuto.*

Na obisk je prišel ujec. To je mamin brat. - Včeraj smo jedli joto. To je jed iz zelja, fižola in krompirja. - Nastavili smo limanice. To so z lepilom namazane veje. - Ameriški gozdovi so bili lovišča traperjev. To so lovci, ki lovijo medvede, lisice ali kune zaradi njihovega krzna. - Irena je prišla domov prepozno. Šele ob enajstih. - Nenadoma je zatulila sirena. In sicer ob dveh ponoči. - Ceno so nam znižali za 30 odstotkov. To je za dva milijona. - Napis pod sliko je v bohoričici. To je starejša slovenska pisava.

2. PRIREDJA, KI SI JIH DOBIL V PRVI VAJI, PRETVORI V PODREDJA:

Zgled: *Srce ob vsakem udarcu požene po žilah sto kubičnih centimetrov krvi, to je šest litrov na minuto. - Srce ob vsakem udarcu požene po žilah sto kubičnih centimetrov krvi, kar je šest litrov na minuto.*

Na obisk je prišel ujec, to je mamin brat. - Včeraj smo jedli joto, to je jed iz zelja, fižola in krompirja. - Nastavili smo limanice, to so z lepilom namazane veje. - Ameriški gozdovi so bili lovišča traperjev, to so lovci, ki lovijo medvede, lisice ali kune zaradi njihovega krzna. - Irena je prišla domov prepozno; šele ob enajstih. - Nenadoma je zatulila sirena, in sicer ob dveh ponoči. - Ceno so nam znižali za 30 odstotkov, to je za dva milijona. - Napis pod sliko je v bohoričici, to je starejša slovenska pisava.

3. DOPOLNI V POJASNJEVALNO PRIREDJE:

V šoli se rada učim tuj jezik, - Letos smo prehodili zahodni del Alp, - Govoril sem z učiteljem matematike, - Učni center pripravlja novo predavanje, - Tudi letos pojdem na smučanje, - Pripovedoval je z navdušenjem, - Zvečer zvonil v bližnji cerkvi, - Zbudil me je glasen šum, - Rad poslušam Beatle, - Prejšnji teden je prišel na obisk stric,

POSLEDIČNO ALI SKLEPALNO PRIREDJE

4. PO DVE POVEDI STRNI V POSLEDIČNO IN NATO V VZROČNO PRIREDJE:

Obala je strma kot le kaj. Morje je težko pristopno. - Zaliv je plitev. Ladje ne morejo pristajati. - Voda je mrzla. Kopalci se ne morejo kopati, čeprav bi se radi. - Minka piše pesmi. Pesnica bo. - Hočem postati inženir. Moram se učiti. - Včeraj sem pozabila zaviti v knjižnico. Odšla bom danes. - Irena je sladkosneda. Rada je tortice in čokolado.

5. VSTAVI VEZNIK zato ALI torej:

Knjige nisem prebral, ne morem o njej nič reči. Nikamor se nam ni mudilo, smo hodili počasi. Notranji kot meri 60, meri zunanji kot 120. Izolacija na električni žici je preperela, je prišlo do vžiga. 10 odstotkov od te vsote znaša 250, znaša 5 odstotkov 125. Naredila se je gosta megla, smo morali voziti počasi. Nekateri učenci so domišljavci, vsi domišljavci so zopni, so nekateri učenci zopni.

6. DOPOLNI V SKLEPALNO PRIREDJE:

Bliža se moj rojstni dan, - Egon veliko plava, - Milka je radovedna, - Blejski veslači so dobro trenirali, - Po Vipavski dolini je pustošila toča, - Športnik je dobil zlato medaljo, - Zunaj piha mrzla burja, - Pazila je na otroka, - Zbolela sem, - Bliža se novo leto,

7. DOLOČI VRSTO PRIREDJA:

Zunaj je slana, zato je že mraz. Matej me je pozdravil, torej sem mu še vedno všeč. Maček se je prikazal na dvorišču, to je tik pred sošolcem. Prosila sem za radirko, a mi je ni hotela posoditi. V roke sem vzela šestilo, ravnilo in svinčnik ter začrtala zahtevano sliko. Malico je plačal še zdnji naročnik, torej lahko nesem denar v računovodstvo. Kupila sem novo nalivno pero, vendar ne piše dobro. Borut se je dobro skrtil pred sošolcem, in sicer v star sod za vrati.

REŠITVE:

1. PO DVE ENOSTAVČNI POVEDI STRNI V POJASNJEVALNO PRIREDJE:

Na obisk je prišel ujec, to je mamin brat. - Včeraj smo jedli joto, to je jed iz zelja, fižola in krompirja. - Nastavili smo limanice, to so z lepilom namazane veje. - Ameriški gozdovi so bili lovišča traperjev, to so lovci, ki lovijo medvede, lisice ali kune zaradi njihovega krzna. - Irena je prišla domov prepozno; šele ob enajstih. - Nenadoma je zatulila sirena, in sicer ob dveh ponoči. - Ceno so nam znižali za 30 odstotkov, to je za dva milijona. - Napis pod sliko je v bohoričici, to je starejša slovenska pisava.

2. PRIREDJA, KI SI JIH DOBIL V PRVI VAJI, PRETVORI V PODREDJA:

Na obisk je prišel ujec, kar je mamin brat. - Včeraj smo jedli joto, kar je jed iz zelja, fižola in krompirja. - Nastavili smo limanice, kar so z lepilom namazane veje. - Ameriški gozdovi so bili lovišča traper-

jev, kar so lovci, ki lovijo medvede, lisice ali kune zaradi njihovega krzna. - Irena je prišla domov prepozno, kar je ob enajstih. - Nenadoma je zatulila sirena, kar je ob dveh ponoči. - Ceno so nam znižali za 30 odstotkov, kar je za dva milijona. - Napis pod sliko je v bohoričici, kar je starejša slovenska pisava.

3. DOPOLNI V POJASNJEVALNO

PRIREDIJE: V šoli se rada učim tuj jezik, in sicer latinščino. - Letos smo prehodili zahodni del Alp, to so Julijske Alpe. - Govoril sem z učiteljem matematike, in sicer z gospodom Vagajo. - Učni center pripravlja novo predavanje, govora bo o jedrski elektrarni Krško. - Tudi letos pojdem na smučanje, in sicer na Pohorje. - Pripovedoval je z navdušenjem, in sicer je govoril z zadovoljstvom in dobro voljo. - Zvečer zvoni v bližnji cerkvi, to je avemarija. - Zbudil me je glasen šum, to je bilo vršanje vetra. - Rad poslušam Beatle, to je rokovski ansambel. - Prejšnji teden je prišel na obisk stric, in sicer v sredo.

4. PO DVE Povedi STRNI V

POSLEDIČNO PRIREDIJE: Obala je strma kot le kaj, torej je morje težko pristopno. - Zaliv je plitev, zatorej ladje ne morejo pristajati. - Voda je mrzla, zato se kopalci ne morejo kopati, čeprav bi se radi. - Minka piše pesmi, torej bo pesnica. - Hočem postati inženir, zatorej se moram učiti. - Včeraj sem pozabila zaviti v knjižnico, zato bom odšla danes. - Irena je sladkosneda, torej rada je tortice in čokolado.

4. PO DVE Povedi STRNI V

VZROČNO PRIREDIJE: Morje je težko pristopno, kajti obala je strma kot le kaj. - Ladje ne morejo pristajati, kajti zaliv je plitev. - Kopalci se ne morejo kopati, čeprav bi se radi, kajti voda je mrzla. - Minka bo pesnica, saj piše pesmi. - Moram se učiti, zakaj postati hočem inženir. - V knjižnico bom odšla danes, kajti včeraj sem pozabila zaviti

vanjo. - Irena rada je tortice in čokolado, saj je sladkosneda.

5. VSTAVI VEZNIK zato ALI torej:

Knjige nisem prebral, zato ne morem o njej nič reči. Nikamor se nam ni mudilo, zato smo hodili počasi. Notranji kot meri 60, torej meri zunanji kot 120. Izolacija na električni žici je preperela, zato je prišlo do vžiga. 10 odstotkov od te vsote znaša 250, torej znaša 5 odstotkov 125. Naredila se je gosta megla, zato smo morali voziti počasi. Nekateri učenci so domišljavci, vsi domišljavci so zopni, torej so nekateri učenci zopni.

6. DOPOLNI V SKLEPALNO PRIREDIJE:

Bliža se moj rojstni dan, torej bomo kmalu praznovali. - Egon veliko plava, zato je odličen plavalec. - Milka je radovedna, zato vtakne nos prav povsod. - Blejski veslači so dobro trenirali, torej je bila zmaga pričakovana. - Po Vipavski dolini je pustošila toča, torej bo letošnji pridelek grozdja bolj slab. - Športnik je dobil zlato medaljo, torej je bil najboljši. - Zunaj piha mrzla burja, zato se tople obleci. - Pazila je na otroka, torej je bil na varnem. - Zbolela sem, pa sem legla v posteljo. - Bliža se novo leto, zatorej se lahko veselim daril.

7. DOLOČI VRSTO PRIREDIJA:

Zunaj je slana, zato je že mrz (sklepno). Matej me je pozdravil, torej sem mu še vedno všeč (sklepno). Maček se je prikazal na dvorišču, to je tik pred soščolcem (pojasnjevalno). Prosila sem za radirko, a mi je ni hotela posoditi (protivno). V roke sem vzela šestilo, ravnilo in svinčnik ter začrtala zahtevano sliko (vezalno). Malico je plačal še zdnji naročnik, torej lahko nesem denar v računovodstvo (sklepno). Kupila sem novo nalivno pero, vendar ne piše dobro (protivno). Borut se je dobro skrtil pred soščolcem, in sicer v star sod za vrati (pojasnjevalno).

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO

LADJEVJE - Izraz zajema vse ladje kake države, ali sploh večjo skupino ladij.

Holandsko ladjevje je bilo tisti čas največje. Podjetni ladjar si je izbral že kar pravo ladjevje.

Beseda se ni dosti uporabljala, ker jo je spodrivala izposojenka "brodovje". Ker pa "brod" v slovenščini ne pomeni ladje, je tudi izpeljanka "brodovje" neustrezna za "ladjevje".

LANSKI - Pridevnik za tisto, kar je bilo lani:

Lanska zima je bila blaga. Tega mi je toliko mar kakor za lanski sneg. Letos bom moral nositi še lanski plašč.

Naš tisk je poln okorne in nepotrebne oblike "lanskoleten". Verjetno so jo časniki skovali po sh "prošlogodišnji". Morda pa beseda nastaja tudi ob naslonitvi na zvezo "lansko leto", ki jo seveda potrebujemo:

V primerjavi z letošnjim je bilo lansko leto še kar poceni.

Od "lansko leto" potem ni daleč do izraza "lanskoleten", če se ne domislimo prave besede "lanski". Eno poglavitnih jezikovnih načel je gospodarnost, tj. da skušamo reči izražati kratko in jedrnat. "Lanskoleten" je v nasprotju s tem načelom, "lanski" mu ustreza.

LEPILNI TRAK - Čeprav imamo ta domači, vsakomur razumljivi izraz, se pogosto sliši "selotejp", spačenka, ki jo na lepilne trakove zapisuje slovenski izdelovalec. Prava zanikrnost se mi zdi, da izdelku ne dajo slovenskega imena.

Umrli je zelo bogat mož. Ker je imel mnogo znancev, se je na pogrebu zbrala množica ljudi. Eden med njimi je presunljivo jokal. Nekateri so ga skušali potolažiti:

"Le čemu tako jokate, saj niste bili z njim nič v sorodu!"
"Saj prav zato!"

- Kaj pa jokaš, Lenka?
- Mar ne vidiš, da čebulo režem.
- Oh, pa ti ja ni žal zanjo?

- Še tisto malo časa, ki ga imam, nisem prost. S sinom moram hoditi k učitelju violine.
- Kaj pa tam delaš?
- Učim se poslušati.

- Francelj, zbudi se, no!
- Ne morem.
- Zakaj ne?
- Ker sploh ne spim.

- Očka, ti si lump?
- Sine, ti pa lump na kvadrat!
- Prav, ti pa lump na pravokotnik!

- Sestra, glejte, da ne boste bolniku rekli, da bo umrl. Tega ne bi preživel.

Ves podplut moški je prišel zjutraj na policijo in rekel komandirju:

- Rad bi se pritožil čez vaše policiste. Namesto da bi me ponoči pijanega privedli sem, so me zapeljali domov!

- Ali ni bila vaša žena prej stenografka?
- Da. To se ji pozna še zdaj, ker lahko izgovori nad dvesto besed na minuto.

- Samo tri mesece, gospod sodnik? Hvala lepa! K vam bom še prišel!

Človek z velikim nosom:

- Pri meni se ta presneti nahod počuti kot doma!
Prijatelj: Verjamem. Iz tako udobnega stanovanja se mu pač ne ljubi ven...

Kupec: - Ta prašič je pa zelo težak. Verjetno je najtežji na tem sejmu.

Prodajalec: -Uganili ste. Pomislite, celih osem kilogramov je teži od mene.

- Ali veš, kdo je na razstavi živine dobil prvo nagrado?
- Kdo?
- Jaz!

PREPLETENE BESEDE

Pravila reševanja: Besedo začni vpisovati na navedenem mestu vodoravno. Pogosto so zadnje črke besede začetek naslednje. Pravilna rešitev prinese na temnih poljih voščilo.

	a	b	c	č	d	e	f	g	h	i	j
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											

VODORAVNO, (Rešuj po navedenem ključu za vodoravne vrste!):

- 1 **vpisi cele besede-** a. dragocen, ljub, č. kolesarska dirka po Italiji, e. sonarodnjak, g. otroška oblika imena Jakob,
- 2 **vpisi rešitve teko, da odvzameš prvo črko iskane besede-** a. velika rastlina, č. najvišji vrh Polhograjskega hribovja, e. nepravilni oči, g. lepljiva snov, ki jo izločajo nekatera drevesa in rastline.
- 3 **vpisi cele besede-** a. del priprave na nastop, c. velik otok v Indoneziji, d. jed iz drobovine, g. pijača pripravljena iz hmelja in žita.
- 4 **vpisi le prve tri črke iskanih besed-** a. kmečka naprava na kolesih, c. mrzel letni čas, d. ruska vesoljska postaja, f. kraja z nasiljem, h. dva človeka,
- 5 **vpisi cele besede-** a. ljubkovalna oblika imena Ana, č. moško ime, Feliks, d. stvar, f. slikarjevo orodje.
- 6 **vpisi cele besede-** a. okrasne tkanine, ki visijo pri oknih in zastirajo svetlobo in poglede od zunaj, c. radosten, d. poslanec s sporočilom, f. avtomobilski znak za Ljubljano, g. nemško mesto znano po izdelovanju stekla in leč.
- 7 **vpisi prve štiri črke iskanih besed-** a. zgoščene vodne pare na nebu, c. italijanska beseda za jezero, d. star izraz za violini podoben inštrument, e. glavno mesto Norveške, g. angleška besede za ljubiti.
- 8 **vpisi cele besede-** a. domača pernata žival, gaga, č. tla, f. OVE, g. znani slovenski matematik, Jurij...
- 9 **vpisi cele besede-** a. OVS, c. Slovenska tiskovna agencija, č. konspirativen, skrit javnosti, e. japonski denar, h. češka oblika imena Janez
- 10 **vpisi cele besede-** a. vzdih, c. velikonočni vzklík veselje, g. čistina sredi gozda.

Oglas sme obsega največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

07901

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

02904

• Ugodno prodajamo nedograjeno hišo v Varpolju, Rečica ob Savinji, v Savinjski dolini. Hiša je primerna za troje stanovanj. Vgrajena so termo okna, obloge estrih, ometi ter vodovodna in električna napeljava. Stoji na urejeni parceli (1232 m²). Primerna tudi za obrt dejavnost. Hiša s parcelo je bila ocenjena na 250.000 DM. Prodamo tudi ceneje oziroma po dogovoru. Agencija Novi dom, Velenje, tel: SLO 00386 63 644 365 ali D-0208 642 790

01904A

• Na lepi sončni legi na Kapeli, 6 km od Radenec, prodamo vinograd (1200 trsov) in večji vikend za stanovanje, vse opremljeno. Informacije na telefon 069-65-526 ali po 20. uri na tel. 069-46-007.

01904B

• V središču Maribora, Hutterblok, prodam štiriinpolsobno komfortno stanovanje (148 m², KTV, tel., c.k., dve kopalnici), cena 266.000 DEM. Telefon 386 061 333364.

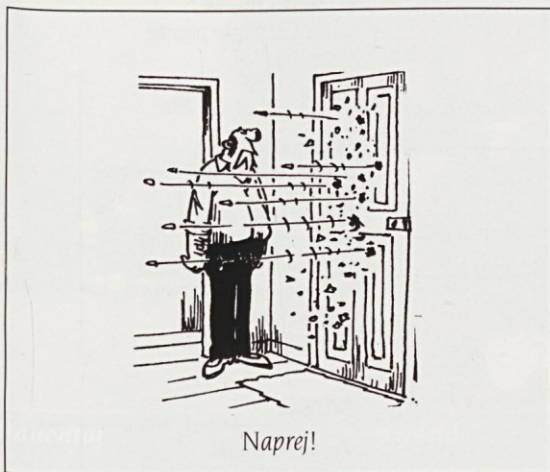
01904C

• Hiša: V Bistrici ob Sotli, 30 a za prodajo, 135,5 m² stanovanje-garaža, 1651 m² zemlje vse opremljeno. Ocenitev brez opreme 161.000 DM, cena po govoru.

Marija Bernert, AmBüchlberg 39, 94565 Rathmannsdorf - D
Tel.: 08546/1016 od 19. do 22. ure.

01904D

• Na lepem kraju na Uršuli, občina Dramlje pri Celju, prodam vikend, primeren za stanovanje, gostinstvo ali podobno. Tloris podkletene stavbe je 76 m². Na velikem podstrešju je mogoče urediti še več sob. Zraven je vinograd in zelenica v skupni izmeri 1620 m². Cena po dogovoru. Informacije: Mlakar, Nemčija: (0049) 0 7252/47 25.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA**Stanislav Cikanek**

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Kazimir Gaberc**

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA**p. dr. Marijan Šef**

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA**Silvo Česnik**, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:****msgr. dr. Maksimilijan Jezernik**

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Stanislav Čeplak, diakon
Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0172 - 9796 - 738
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA**p. Robert Podgoršek**

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

Blagoslov velikonočnih jedi

Heerlerheide

Raumental

Krefeld

Schwarzwald

Herbolzheim

SHI

IHS

Usem bralcem voščimo veselo abelujo!

